

**REGULAMENTUL (CE) NR. 562/2006 AL PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI AL CONSILIULUI
din 15 martie 2006
de instituire a unui Cod comunitar privind regimul de trecere a frontierelor de către persoane
(Codul Frontierelor Schengen)**

PARLAMENTUL EUROPEAN ȘI CONSILIUL UNIUNII EUROPENE,

având în vedere Tratatul de instituire a Comunității Europene, în special articolul 62 punctul 1 și punctul 2 litera (a),

având în vedere propunerea Comisiei,

hotărând în conformitate cu procedura prevăzută la articolul 251 din tratat ⁽¹⁾,

întrucât:

(1) Adoptarea de măsuri în temeiul articolului 62 punctul 1 din tratat în vederea asigurării absenței oricărui control asupra persoanelor la trecerea frontierelor interne este un element constitutiv al obiectivului Uniunii, enunțat la articolul 14 din tratat, de creare a unui spațiu fără frontiere interne, în care libera circulație a persoanelor este asigurată.

(2) În conformitate cu articolul 61 din tratat, crearea unui spațiu de liberă circulație a persoanelor trebuie să fie însoțită de alte măsuri. Politica comună în materie de trecere a frontierelor externe, astfel cum este prevăzută la articolul 62 punctul 2 din tratat, este o astfel de măsură.

(3) Adoptarea de măsuri comune privind trecerea frontierelor interne de către persoane, precum și controlul la frontierele externe, ar trebui să reflecte *acquis*-ul Schengen integrat în cadrul Uniunii Europene și, în special, dispozițiile relevante ale Convenției de punere în aplicare a Acordului Schengen din 14 iunie 1985 între guvernele statelor Uniunii Economice Benelux, al Republicii Federale Germania și al Republicii Franceze privind eliminarea treptată a controalelor la frontierele comune ⁽²⁾ și ale Manualului comun ⁽³⁾.

(4) În ceea ce privește controlul la frontierele externe, instituirea unui „*corpus comun*” de legislație, în special prin consolidarea și dezvoltarea *acquis*-ului, este una din componentele esențiale ale politicii comune de gestionare a frontierelor externe, astfel cum este definită de Comunicarea Comisiei din 7 mai 2002 intitulată „Către o gestionare integrată a frontierelor externe ale statelor membre ale Uniunii Europene”. Acest obiectiv a fost inclus în „Planul pentru gestionarea frontierelor externe ale statelor membre ale Uniunii Europene”, aprobat de Consiliu la 13 iunie 2002 și susținut de Consiliul European de la Sevilla din 21 și 22 iunie 2002, precum și de Consiliul European de la Salonic din 19 și 20 iunie 2003.

(5) Definirea de norme comune privind trecerea frontierelor de către persoane nu pune în discuție și nu aduce atingere drepturilor în materie de liberă circulație de care beneficiază cetățenii Uniunii și membrii familiilor acestora, precum și resortisanții țărilor terțe sau membrii familiilor acestora care, în temeiul acordurilor semnate între Comunitate și statele membre, pe o parte, și respectivele țări terțe, pe de altă parte, beneficiază de drepturi în materie de liberă circulație echivalente cu drepturile cetățenilor Uniunii.

(6) Controlul la frontiere există nu numai în interesul statului membru la ale cărui frontiere externe se aplică, ci și în interesul tuturor statelor membre care au eliminat controlul la frontierele lor interne. Controlul la frontiere ar trebui să contribuie la combaterea imigrației ilegale și a traficului de persoane, precum și la prevenirea oricărei amenințări la adresa siguranței interne, a ordinii publice, a sănătății publice și a relațiilor internaționale ale statelor membre.

(7) Verificările la frontiere ar trebui să fie efectuate astfel încât demnitatea umană să fie respectată în totalitate. Controlul la frontiere ar trebui să fie efectuat într-un mod profesionist și respectuos și să fie proporțional cu obiectivele urmărite.

(8) Controlul la frontiere cuprinde nu numai verificările persoanelor la punctele de trecere a frontierei și supravegherea între respectivele puncte de trecere, ci și o analiză a riscurilor pentru siguranța internă și o analiză a amenințărilor susceptibile să compromită siguranța frontierelor externe. Prin urmare, trebuie să se stabilească condițiile, criteriile și normele detaliate care reglementează atât verificările la punctele de trecere a frontierei, cât și supravegherea.

⁽¹⁾ Avizul Parlamentului European din 23 iunie 2005 (nepublicat încă în Jurnalul Oficial) și Decizia Consiliului din 21 februarie 2006.

⁽²⁾ JO L 239, 22.9.2000, p. 19, convenție astfel cum a fost modificată ultima dată prin Regulamentul (CE) nr. 1160/2005 al Parlamentului European și al Consiliului (JO L 191, 22.7.2005, p. 18).

⁽³⁾ JO C 313, 16.12.2002, p. 97, Manual comun astfel cum a fost modificat ultima dată prin Regulamentul (CE) nr. 2133/2004 al Consiliului (JO L 369, 16.12.2004, p. 5).

- (9) Pentru a evita timpul de așteptare excesiv de îndelungat la frontiere, trebuie să se prevadă, în caz de circumstanțe excepționale și neprevăzute, o relaxare a verificărilor la frontierele externe. Ștampilarea sistematică a documentelor resortisanților țărilor terțe rămâne obligatorie în cazul unei relaxări a verificărilor la frontiere. Ștampilarea permite stabilirea cu certitudine a datei și a locului de trecere a frontierei, fără a stabili în toate cazurile dacă au fost efectuate toate măsurile de control al documentelor de călătorie.
- (10) Pentru a reduce timpul de așteptare a persoanelor care beneficiază de dreptul comunitar de liberă circulație, ar trebui amenajate, când circumstanțele permit, culoare separate la punctele de trecere a frontierei, indicate prin semne uniforme în toate statele membre. Ar trebui amenajate culoare separate în aeroporturile internaționale. Atunci când se consideră necesar și în cazul în care circumstanțele locale permit, statele membre ar trebui să ia în considerare amenajarea de culoare separate la punctele maritime și terestre de trecere a frontierei.
- (11) Statele membre ar trebui să se asigure că procedurile de control la frontierele externe nu constituie un obstacol major pentru schimburile economice, sociale și culturale. În acest sens, statele membre ar trebui să aloce personal și resurse suficiente.
- (12) Statele membre ar trebui să desemneze serviciul sau serviciile naționale însărcinate, în conformitate cu legislația internă, cu misiuni de control la frontiere. În cazul în care, în cadrul unui stat membru, sunt însărcinate mai multe servicii cu misiuni de control la frontiere, ar trebui asigurată o cooperare strânsă și permanentă între acestea.
- (13) Cooperarea operativă și asistența între statele membre în materie de control la frontiere ar trebui să fie gestionată și coordonată de Agenția Europeană pentru Gestionarea Cooperării Operative la Frontierele Externe ale statelor membre, instituită prin Regulamentul (CE) nr. 2007/2004 al Consiliului ⁽¹⁾.
- (14) Prezentul regulament nu aduce atingere verificărilor efectuate în cadrul exercitării competențelor generale ale poliției, nici verificărilor de siguranță asupra persoanelor, identice celor practicate pentru zborurile interne, posibilităților statelor membre de a efectua verificări cu caracter excepțional ale bagajelor în conformitate cu Regulamentul (CE) nr. 3925/91 al Consiliului din 19 decembrie 1991 privind eliminarea controalelor și a formalităților aplicabile bagajelor de mână și bagajelor însoțitoare ale persoanelor care efectuează un zbor intracomunitar, precum și bagajelor persoanelor care efectuează o traversare maritimă intracomunitară ⁽²⁾ și nici legislației interne privind deținerea documentelor de călătorie sau de identitate sau obligației persoanelor de a semna autorităților prezența lor pe teritoriul statului membru în cauză.
- (15) În caz de amenințare gravă la adresa ordinii publice sau a siguranței interne, statele membre ar trebui, de asemenea, să aibă posibilitatea de a reintroduce temporar controlul la frontierele interne. Ar trebui stabilite condițiile și procedurile aferente în vederea garantării caracterului excepțional al măsurii și a respectării principiului proporționalității. Domeniul de aplicare și durata unei reintroduceri a controlului la frontierele interne ar trebui limitate la minimumul necesar pentru a răspunde acelei amenințări.
- (16) Într-un spațiu de liberă circulație a persoanelor, reintroducerea controlului la frontierele interne ar trebui să rămână excepțională. Controlul la frontiere nu ar trebui efectuat și nici nu ar trebui să se impună formalități doar pentru că se trece o frontieră de acest tip.
- (17) Ar trebui să se prevadă o procedură care să permită Comisiei să adapteze anumite norme practice de control la frontiere. În acest caz, trebuie să se adopte măsurile necesare pentru punerea în aplicare a prezentului regulament în conformitate cu Decizia 1999/468/CE a Consiliului din 28 iunie 1999 de stabilire a normelor de exercitare a competențelor de executare conferite Comisiei ⁽³⁾.
- (18) De asemenea, ar trebui să se prevadă o procedură care să permită statelor membre să comunice Comisiei modificările aduse altor norme practice de control la frontiere.
- (19) Deoarece obiectivul prezentului regulament, adică stabilirea normelor aplicabile la trecerea frontierelor de către persoane, are un impact direct asupra *acquis*-ului comunitar privind frontierele externe și interne și nu poate fi realizat într-o manieră suficientă de către statele membre, Comunitatea poate lua măsuri, în conformitate cu principiul subsidiarității, astfel cum se prevede la articolul 5 din tratat. În conformitate cu principiul proporționalității, astfel cum se prevede la articolul respectiv din tratat, prezentul regulament nu depășește ceea ce este necesar pentru realizarea obiectivului respectiv.
- (20) Prezentul regulament respectă drepturile fundamentale și principiile recunoscute în special de Carta Drepturilor Fundamentale a Uniunii Europene. Prezentul regulament trebuie să fie pus în aplicare în conformitate cu obligațiile statelor membre în ceea ce privește protecția internațională și principiul nereturnării (non-refoulement).
- (21) Prin derogare de la articolul 299 din tratat, prezentul regulament se aplică exclusiv teritoriilor europene ale Franței și ale Țărilor de Jos. Prezentul regulament nu aduce atingere regimului specific aplicabil în Ceuta și Melilla, astfel cum este definit prin Acordul privind aderarea Regatului Spaniei la Convenția de punere în aplicare a Acordului Schengen din 14 iunie 1985 ⁽⁴⁾.

⁽¹⁾ Regulamentul (CE) nr. 2007/2004 al Consiliului din 26 octombrie 2004 de instituire a Agenției Europene pentru Gestionarea Cooperării Operative la Frontierele Externe ale statelor membre ale Uniunii Europene (JO L 349, 25.11.2004, p. 1).

⁽²⁾ JO L 374, 31.12.1991, p. 4, regulament astfel cum a fost modificat ultima dată prin Regulamentul (CE) nr. 1882/2003 al Parlamentului European și al Consiliului (JO L 284, 31.10.2003, p. 1).

⁽³⁾ JO L 184, 17.7.1999, p. 23.

⁽⁴⁾ JO L 239, 22.9.2000, p. 69.

- (22) În conformitate cu articolele 1 și 2 din Protocolul privind poziția Danemarcei, anexat la Tratatul privind Uniunea Europeană și la Tratatul de instituire a Comunității Europene, Danemarca nu participă la adoptarea prezentului regulament și, prin urmare, nu are nici o obligație în temeiul acestuia și nici nu face obiectul aplicării sale. Având în vedere faptul că prezentul regulament reprezintă o dezvoltare a *acquis*-ului Schengen, în temeiul dispozițiilor Titlului IV din Partea a treia a Tratatului de instituire a Comunității Europene, Danemarca decide, în conformitate cu articolul 5 din protocolul menționat anterior, în termen de șase luni de la data adoptării de către Consiliu a prezentului regulament, dacă îl transpune sau nu în legislația sa internă.
- (23) În ceea ce privește Islanda și Norvegia, prezentul regulament reprezintă o dezvoltare a dispozițiilor *acquis*-ului Schengen în sensul Acordului încheiat între Consiliul Uniunii Europene și Republica Islanda și Regatul Norvegiei privind asocierea acestor două state la transpunerea, punerea în aplicare și dezvoltarea *acquis*-ului Schengen ⁽¹⁾, dezvoltare care intră în domeniul de aplicare a articolului 1, punctul (A), din Decizia 1999/437/CE a Consiliului privind anumite norme de aplicare a acordului menționat ⁽²⁾.
- (24) Ar trebui să se încheie un Acord pentru a permite reprezentanților Islandei și Norvegiei să se asocieze la lucrările comitetelor care sprijină Comisia în exercitarea competențelor sale de executare. Un astfel de Acord a fost avut în vedere prin Schimbul de Scrisori între Consiliul Uniunii Europene și Republica Islanda și Regatul Norvegiei privind comitetele care sprijină Comisia Europeană în exercitarea puterilor sale executive ⁽³⁾, anexat la acordul respectiv.
- (25) În ceea ce privește Elveția, prezentul regulament reprezintă o dezvoltare a dispozițiilor *acquis*-ului Schengen în sensul Acordului semnat între Consiliul Uniunii Europene și Confederația Elvețiană privind asocierea Confederației Elvețiene la transpunerea, punerea în aplicare și dezvoltarea *acquis*-ului Schengen, dezvoltare care intră în domeniul de aplicare a articolului 1, punctul (A), din Decizia 1999/437/CE, citit în coroborare cu articolul 4 alineatul (1) din Deciziile 2004/849/CE ⁽⁴⁾ și 2004/860/CE ale Consiliului ⁽⁵⁾.
- (26) Ar trebui să se încheie un Acord pentru a permite reprezentanților Elveției să se asocieze la lucrările comitetelor care sprijină Comisia în exercitarea competențelor sale de executare. Un astfel de Acord a fost avut în vedere prin Schimbul de Scrisori între Comunitate și Elveția, anexat la acordul respectiv.
- (27) Prezentul regulament reprezintă o dezvoltare a dispozițiilor *acquis*-ului Schengen la care Regatul Unit nu participă, în conformitate cu Decizia 2000/365/CE a Consiliului din 29 mai 2000 privind cererea Regatului Unit al Marii Britanii și Irlandei de Nord de a participa la unele dintre dispozițiile *acquis*-ului Schengen ⁽⁶⁾. Prin urmare, Regatul Unit nu participă la adoptarea prezentului regulament și nu are nici o obligație în temeiul acestuia și nici nu face obiectul aplicării sale.
- (28) Prezentul regulament reprezintă o dezvoltare a dispozițiilor *acquis*-ului Schengen la care Irlanda nu participă, în conformitate cu Decizia 2002/192/CE a Consiliului din 28 februarie 2002 privind cererea Irlandei de a participa la unele dintre dispozițiile *acquis*-ului Schengen ⁽⁷⁾. Prin urmare, Irlanda nu participă la adoptarea prezentului regulament și nu are nici o obligație în temeiul acestuia și nici nu face obiectul aplicării sale.
- (29) Articolul 1, prima teză din prezentul regulament, precum și articolul 5 alineatul (4), litera (a), Titlul III și dispozițiile Titlului II și anexele respective care fac referire la Sistemul de Informații Schengen (SIS) reprezintă dispoziții fondate pe *acquis*-ul Schengen sau care se raportează la acesta, în sensul articolului 3 alineatul (2) din Actul de Aderare din 2003,

ADOPTĂ PREZENTUL REGULAMENT:

TITLUL I

DISPOZIȚII GENERALE

Articolul 1

Obiect și principii

Prezentul regulament prevede absența controlului asupra persoanelor la trecerea frontierelor interne dintre statele membre ale Uniunii Europene.

Prezentul regulament stabilește normele aplicabile controlului asupra persoanelor la trecerea frontierelor externe ale statelor membre ale Uniunii Europene.

Articolul 2

Definiții

În sensul prezentului regulament, se aplică următoarele definiții:

1. „frontiere interne” înseamnă:
 - (a) frontierele terestre comune, inclusiv frontierele fluviale și pe lacuri ale statelor membre;

⁽¹⁾ JO L 176, 10.7.1999, p. 36.

⁽²⁾ JO L 176, 10.7.1999, p. 31.

⁽³⁾ JO L 176, 10.7.1999, p. 53.

⁽⁴⁾ Decizia 2004/849/CE a Consiliului din 25 octombrie 2004 privind semnarea, în numele Uniunii Europene, și aplicarea provizorie a anumitor dispoziții ale Acordului între Uniunea Europeană, Comunitatea Europeană și Confederația Elvețiană privind asocierea Confederației Elvețiene la transpunerea, punerea în aplicare și dezvoltarea *acquis*-ului Schengen (JO L 368, 15.12.2004, p. 26).

⁽⁵⁾ Decizia 2004/860/CE a Consiliului din 25 octombrie 2004 privind semnarea, în numele Comunității Europene, și aplicarea provizorie a anumitor dispoziții ale Acordului între Uniunea Europeană, Comunitatea Europeană și Confederația Elvețiană privind asocierea Confederației Elvețiene la transpunerea, punerea în aplicare și dezvoltarea *acquis*-ului Schengen (JO L 370, 17.12.2004, p. 78).

⁽⁶⁾ JO L 131, 1.6.2000, p. 43.

⁽⁷⁾ JO L 64, 7.3.2002, p. 20.

- (b) aeroporturile statelor membre destinate zborurilor interne;
- (c) porturile maritime, fluviale și pe lacuri ale statelor membre pentru legăturile regulate ale navelor feribot;
2. „frontiere externe” înseamnă frontierele terestre ale statelor membre, inclusiv frontierele fluviale și pe lacuri, frontierele maritime, precum și aeroporturile, porturile fluviale, porturile maritime și pe lacuri, cu condiția să nu fie frontiere interne;
3. „zbor intern” înseamnă orice zbor având plecarea exclusivă de pe teritoriile statelor membre sau destinația exclusivă pe teritoriile statelor membre și fără să aterizeze pe teritoriul unei țări terțe.
4. „legături regulate prin nave feribot” înseamnă orice legătură prin navă feribot între două sau mai multe porturi, situate pe teritoriul statelor membre, fără escală în porturi situate în afara teritoriului statelor membre și care asigură transportul de persoane și vehicule în baza unui orar publicat;
5. „persoane care beneficiază de dreptul comunitar la liberă circulație” înseamnă:
- (a) cetățenii Uniunii, în sensul articolului 17 ptul (1) din tratat, precum și resortisanții țărilor terțe care sunt membri ai familiei unui cetățean al Uniunii, care își exercită dreptul la liberă circulație, cărora li se aplică Directiva 2004/38/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 29 aprilie 2004 privind dreptul la liberă circulație și ședere pe teritoriul statelor membre pentru cetățenii Uniunii și membrii familiilor acestora ⁽¹⁾;
- (b) resortisanții țărilor terțe și membrii familiilor lor, indiferent de cetățenie, care, în temeiul acordurilor încheiate între Comunitate și statele membre, pe de o parte, și respectivele țări terțe, pe de altă parte, beneficiază de drepturi în materie de liberă circulație echivalente cu cele ale cetățenilor Uniunii.
6. „resortisant al unei țări terțe” înseamnă orice persoană care nu este cetățean al Uniunii în sensul articolului 17 ptul (1) din tratat și care nu face obiectul punctului 5 din prezentul articol;
7. „persoană semnalată ca inadmisibilă” înseamnă orice resortisant al unei țări terțe semnalat în Sistemul de Informații Schengen în conformitate cu articolul 96 din Convenția de punere în aplicare a Acordului Schengen și în scopurile prevăzute la articolul respectiv;
8. „punct de trecere a frontierei” înseamnă orice punct de trecere autorizat de autoritățile competente pentru trecerea frontierelor externe;
9. „control la frontieră” înseamnă activitățile efectuate la frontieră, în conformitate cu prezentul regulament și în sensul acestuia, ca răspuns exclusiv la intenția de a trece o frontieră sau la trecerea unei frontiere, indiferent de orice alte considerente, constând în verificări la frontieră și în supravegherea frontierelor;
10. „verificări la frontieră” înseamnă verificările efectuate la punctele de trecere a frontierei pentru a garanta că persoanele, inclusiv mijloacele acestora de transport și obiectele aflate în posesia lor, pot fi autorizate să intre pe teritoriul statelor membre sau să îl părăsească;
11. „supravegherea frontierelor” înseamnă supravegherea frontierelor dintre punctele de trecere a frontierei și supravegherea punctelor de trecere a frontierei în afara orarului de funcționare stabilit, în vederea împiedicării persoanelor să se sustragă de la verificările la frontieră;
12. „verificarea în linia a doua” înseamnă o verificare suplimentară care poate fi efectuată într-un loc special, separat de locul în care sunt verificate toate persoanele (prima linie);
13. „polițist de frontieră” înseamnă orice agent public desemnat, în conformitate cu legislația internă, la un punct de trecere a frontierei sau de-a lungul frontierei sau în imediata apropiere a acesteia, și care exercită, în conformitate cu prezentul regulament și cu legislația internă, sarcini de control la frontieră;
14. „operator de transport” înseamnă orice persoană fizică sau juridică care asigură, cu titlu profesional, transportul de persoane;
15. „permis de ședere” înseamnă:
- (a) orice permis de ședere eliberat de statele membre în conformitate cu modelul uniform stabilit prin Regulamentul (CE) nr. 1030/2002 al Consiliului din 13 iunie 2002 de instituire a unui model uniform de permis de ședere pentru resortisanții țărilor terțe ⁽²⁾;
- (b) orice alt document emis de un stat membru resortisanților țărilor terțe, care le autorizează șederea sau revenirea pe teritoriul său, cu excepția permiselor temporare eliberate în cursul unei examinări a unei prime cereri pentru un permis de ședere, astfel cum se prevede la litera (a) sau în cursul examinării unei cereri de azil;
16. „navă de croazieră” înseamnă navă care urmează un itinerar dat, potrivit unui program stabilit în prealabil, care cuprinde un program de activități turistice în diverse porturi și care, în principiu, nu îmbarcă și nu debarcă pasageri în cursul călătoriei;
17. „navigație de agrement” înseamnă utilizarea navelor de agrement în scopuri sportive sau turistice;
18. „pescuit de coastă” înseamnă activitățile de pescuit efectuate cu ajutorul navelor care intră zilnic sau în termen de 36 ore într-un port situat pe teritoriul unui stat membru fără să facă escală într-un port situat într-o țară terță;

⁽¹⁾ JO L 158, 30.4.2004, p. 77.

⁽²⁾ JO L 157, 15.6.2002, p. 1.

19. „amenințare pentru sănătatea publică” înseamnă orice boală cu potențial epidemic, astfel definită de Regulamentul Sanitar Internațional al Organizației Mondiale a Sănătății și alte boli infecțioase sau parazitare contagioase, cu condiția să facă obiectul dispozițiilor de protecție cu privire la resortisanții statelor membre.

Articolul 3

Domeniul de aplicare

Prezentul regulament se aplică oricărei persoane care trece frontiera internă sau externă a unui stat membru, fără a aduce atingere:

- (a) drepturilor persoanelor care beneficiază de dreptul comunitar la liberă circulație;
- (b) drepturilor refugiaților și ale persoanelor care solicită o protecție internațională, în special în ceea ce privește principiul nereturnării (non-refoulement).

TITLUL II

FRONTIERE EXTERNE

CAPITOLUL I

Trecerea frontierelor externe și condițiile de intrare

Articolul 4

Trecerea frontierelor externe

(1) Frontierele externe nu pot fi trecute decât pe la punctele de trecere a frontierei și în timpul programului de funcționare stabilit. Programul de funcționare este indicat clar la punctele de trecere a frontierei care nu sunt deschise 24 ore pe zi.

Comisiei i se comunică de către statele membre lista punctelor lor de trecere a frontierei, în conformitate cu articolul 34.

(2) Prin derogare de la alineatul (1), pot fi prevăzute excepții de la obligația de trecere a frontierelor externe pe la punctele de trecere a frontierei și în timpul programului de funcționare stabilit:

- (a) în cazul navigației de agrement sau în cazul pescuitului de coastă;
- (b) pentru marinarii care debarcă pentru a staționa în localitatea portului în care nava lor face escală sau în localitățile limitrofe;
- (c) pentru indivizi sau grupuri de persoane, în cazul unei necesități cu caracter special, cu condiția să fie în posesia autorizațiilor cerute de legislația internă și ca acest lucru să nu fie contrar intereselor statelor membre în materie de ordine publică și de siguranță internă;
- (d) pentru indivizi sau grupuri de persoane, în cazul unei urgențe neprevăzute.

(3) Fără a aduce atingere excepțiilor prevăzute la alineatul (2) sau obligațiilor lor în materie de protecție internațională, statele membre instituie sancțiuni în conformitate cu legislația lor internă în caz de trecere neautorizată a frontierelor externe prin alte locuri decât pe la punctele de trecere a frontierei sau în afara programului de funcționare stabilit. Respectivile sancțiuni sunt efective, proporționale și cu efect de descurajare.

Articolul 5

Condiții de intrare pentru resortisanții țărilor terțe

(1) Pentru o ședere care nu depășește trei luni pe o perioadă de șase luni, condițiile de intrare pentru resortisanții țărilor terțe sunt următoarele:

- (a) să fie în posesia unui document sau a unor documente de călătorie valabile care permit trecerea frontierei;
- (b) să fie în posesia unei vize valabile, în cazul în care aceasta este cerută în temeiul Regulamentului (CE) nr. 539/2001 al Consiliului din 15 martie 2001 de stabilire a listei țărilor terțe ai căror resortisanți trebuie să dețină viză pentru trecerea frontierelor externe și a listei țărilor terțe ai căror resortisanți sunt exonerati de această obligație ⁽¹⁾, cu excepția cazului când respectivii resortisanți sunt titulari ai unui permis de ședere valabil;
- (c) să justifice obiectul și condițiile șederii și să dispună de mijloace de subzistență suficiente, atât pentru durata șederii, cât și pentru întoarcerea în țara de origine sau pentru tranzitul către o țară terță în care admisia este garantată sau să fie în măsură să dobândească legal respectivele mijloace;
- (d) să nu fie o persoană pentru care s-a dat o alarmă în cadrul SIS în scopul refuzului intrării;
- (e) să nu fie considerat o amenințare pentru ordinea publică, siguranța internă, sănătatea publică sau relațiile internaționale ale unuia din statele membre și, în special, să nu fie semnalat ca inadmisibil în bazele de date ale statelor membre pentru motivele enumerate anterior.

(2) O listă neexhaustivă a documentelor justificative pe care polițistul de frontieră le poate solicita resortisantului unei țări terțe în vederea verificării îndeplinirii condițiilor menționate la alineatul (1), litera (c), figurează în anexa I.

(3) Evaluarea mijloacelor de subzistență se face în funcție de durata și de obiectul șederii și în raport cu nivelul mediu al prețurilor în materie de cazare și masă din statul membru sau din statele membre în cauză, pentru o cazare la preț moderat, înmulțite cu numărul de zile de ședere.

⁽¹⁾ JO L 81, 21.3.2001, p. 1, regulament astfel cum a fost modificat ultima dată prin Regulamentul (CE) nr. 851/2005 (JO L 141, 4.6.2005, p. 3).

Sumele de referință stabilite de către statele membre sunt comunicate Comisiei în conformitate cu articolul 34.

Evaluarea mijloacelor suficiente de subzistență se poate baza pe posesia de numerar, cecuri de călătorie și cărți de credit de către resortisantul unei țări terțe. Declarațiile de sponsorizare, atunci când sunt prevăzute de legislația internă, și scrisorile de sponsorizare definite de legislația internă în cazul resortisanților țărilor terțe cazați la o gazdă pot constitui, de asemenea, o dovadă a mijloacelor suficiente de subzistență.

(4) Prin derogare de la alineatul (1):

(a) resortisanții țărilor terțe care nu îndeplinesc toate condițiile menționate la alineatul (1), dar care sunt titularii unui permis de ședere sau a unei vize de întoarcere eliberate de unul din statele membre sau, în cazul în care se solicită acest lucru, ai ambelor documente, sunt autorizați să intre în scopul tranzitului pe teritoriul altor state membre pentru a putea ajunge pe teritoriul statului membru care a eliberat permisul de ședere sau viza de întoarcere, cu excepția cazului când respectivii resortisanți se află pe lista națională a persoanelor semnalate ca inadmisibile a statului membru la ale cărui frontiere externe se prezintă sau în cazul în care semnalarea respectivă este însoțită de instrucțiuni cu privire la interdicția de intrare sau de tranzit;

(b) resortisanții țărilor terțe care îndeplinesc condițiile menționate la alineatul (1), cu excepția literei (b), și care se prezintă la frontiere, pot fi autorizați să intre pe teritoriul statelor membre în cazul în care se eliberează o viză la frontieră, în conformitate cu Regulamentul (CE) nr. 415/2003 al Consiliului din 27 februarie 2003 privind eliberarea vizelor la frontieră, inclusiv marinarilor în tranzit ⁽¹⁾.

Vizele eliberate la frontieră se înregistrează într-o listă.

În cazul în care nu este posibilă aplicarea vizei pe document, viza se aplică în mod excepțional pe un formular separat care se inserează în document. În acest caz, se folosește modelul uniform de formular pentru aplicarea vizei, prevăzut de Regulamentul (CE) nr. 333/2002 al Consiliului din 18 februarie 2002 de stabilire a unui model uniform de formular pentru aplicarea unei vize eliberate de statele membre titularilor unui document de călătorie nerecunoscut de statul membru care emite formularul respectiv ⁽²⁾;

(c) resortisanții țărilor terțe care nu îndeplinesc una sau mai multe dintre condițiile menționate la alineatul (1) pot fi autorizați de un stat membru să intre pe teritoriul său din motive umanitare, de interes național sau în temeiul unor obligații internaționale. În cazul în care resortisantul țării terțe în cauză este semnalat ca inadmisibil, astfel cum se menționează la alineatul (1), litera (d), statul membru care autorizează intrarea acestuia pe teritoriul său informează celelalte state membre în acest sens.

CAPITOLUL II

Controlul la frontierele externe și refuzarea intrării

Articolul 6

Efectuarea verificărilor la frontieră

(1) Polițiștii de frontieră respectă în totalitate demnitatea umană în exercitarea funcțiilor lor.

Toate măsurile luate în exercitarea funcțiilor lor sunt proporționale cu obiectivele urmărite.

(2) În cursul efectuării verificărilor la frontieră, polițiștii de frontieră nu fac nici o discriminare pe criterii de sex, rasă sau origine etnică, religie sau credință, handicap, vârstă sau orientare sexuală.

Articolul 7

Verificările la frontieră efectuate asupra persoanelor

(1) Circulația transfrontalieră la frontierele externe face obiectul unor verificări din partea polițiștilor de frontieră. Verificările se efectuează în conformitate cu dispozițiile prezentului capitol.

Verificările pot avea ca obiect și mijloacele de transport și obiectele aflate în posesia persoanelor care trec frontiera. În cazul în care se efectuează percheziții, se aplică legislația internă a statului membru în cauză.

(2) Toate persoanele fac obiectul unei verificări minime vizând stabilirea identității pe baza producerii sau prezentării documentelor de călătorie. Verificarea minimă constă într-o examinare simplă și rapidă a valabilității documentului care îl autorizează pe titularul legitim să treacă frontiera și a prezenței indiciilor de falsificare sau de contrafacere, recurgându-se, după caz, la dispozitive tehnice și consultând bazele de date relevante cu privire la informațiile referitoare exclusiv la documentele furate, deținute fără drept, pierdute sau anulate.

Verificarea minimă prevăzută la primul paragraf constituie regula pentru persoanele care beneficiază de dreptul comunitar la liberă circulație.

În cazul în care se efectuează verificări minime asupra persoanelor care beneficiază de dreptul comunitar la liberă circulație, polițiștii de frontieră pot, în mod nesistematic, să consulte bazele de date naționale și europene pentru a se asigura că persoanele respective nu reprezintă o amenințare reală, actuală și suficient de gravă pentru siguranța internă, ordinea publică, relațiile internaționale ale statelor membre sau o amenințare pentru sănătatea publică.

Consecințele respectivelor consultări nu pun în pericol dreptul de intrare al persoanelor care beneficiază de dreptul comunitar la liberă circulație pe teritoriul statului membru în cauză, astfel cum se prevede prin Directiva 2004/38/CE.

⁽¹⁾ JO L 64, 7.3.2003, p. 1.
⁽²⁾ JO L 53, 23.2.2002, p. 4.

- (3) La intrare și la ieșire, resortisanții țărilor terțe fac obiectul unei verificări amănunțite.
- (a) Verificarea amănunțită la intrare include examinarea îndeplinirii condițiilor stabilite la articolul 5 alineatul (1) și, după caz, a documentelor care autorizează șederea și exercitarea unei activități profesionale. Aceasta cuprinde o examinare detaliată a următoarelor elemente:
- (i) verificarea dacă resortisantul țării terțe deține un document valabil și care nu a expirat, care permite trecerea frontierei, iar documentul respectiv să fie însoțit, după caz, de viza sau de permisul de ședere solicitat;
 - (ii) examinarea amănunțită a documentului de călătorie, în căutarea unor indicii de falsificare sau de contrafacere;
 - (iii) examinarea ștampilelor de intrare și de ieșire de pe documentele de călătorie ale resortisantului țării terțe în cauză, în vederea verificării, prin compararea datelor de intrare și de ieșire, dacă persoana nu a depășit durata maximă de ședere autorizată pe teritoriul statelor membre;
 - (iv) verificarea punctelor de plecare și de destinație a resortisantului țării terțe în cauză, precum și a obiectului șederii prevăzute și, după caz, verificarea documentelor justificative corespunzătoare;
 - (v) verificarea dacă resortisantul țării terțe în cauză dispune de mijloace de subzistență suficiente pentru durata și obiectul șederii, pentru întoarcerea în țara de origine sau pentru tranzitul către o țară terță în care admisia sa este garantată sau că este în măsură să dobândească legal respectivele mijloace;
 - (vi) verificarea dacă resortisantul țării terțe în cauză, mijlocul său de transport și obiectele pe care le transportă nu sunt de natură să compromită ordinea publică, siguranța internă, sănătatea publică sau relațiile internaționale ale unui stat membru. Respectiva verificare include consultarea directă a datelor și a semnalărilor persoanelor și, dacă este necesar, a obiectelor integrate în SIS și în bazele de date naționale, precum și, după caz, a măsurii ce urmează să fie întreprinse în urma unei semnalări.
- (b) Verificarea amănunțită la ieșire cuprinde:
- (i) verificarea dacă resortisantul țării terțe deține un document valabil pentru a trece frontiera;
 - (ii) examinarea documentului de călătorie, în căutarea unor indicii de falsificare sau contrafacere;
 - (iii) cândeste posibil, verificarea dacă resortisantul țării terțe nu este considerat o amenințare pentru ordinea publică, siguranța internă sau pentru relațiile internaționale ale unui stat membru.
- (c) Pe lângă verificările menționate la litera (b), verificările amănunțite la ieșire pot să cuprindă, de asemenea:
- (i) verificarea dacă persoana deține o viză valabilă, în cazul în care aceasta este cerută în conformitate cu Regulamentul (CE) nr. 539/2001, cu excepția cazului în care persoana respectivă este titulară a unui permis de ședere valabil;
 - (ii) verificarea dacă persoana nu a depășit durata maximă de ședere autorizată pe teritoriul statelor membre;
 - (iii) consultarea semnalărilor persoanelor și a obiectelor incluse în SIS și în bazele naționale de date.
- (4) În cazul în care există posibilitatea și resortisantul țării terțe solicită acest lucru, verificarea amănunțită se efectuează într-un loc privat.
- (5) Resortisanții țărilor terțe care fac obiectul unei verificări amănunțite în linia a doua primesc informații privind obiectivul respectivei verificări și procedura aplicată.
- Respectivele informații sunt disponibile în toate limbile oficiale ale Uniunii și în limba sau limbile țării sau țărilor limitrofe statului membru în cauză și precizează faptul că resortisantul țării terțe poate solicita numele sau numărul matricol al polițiștilor de frontieră care efectuează verificarea amănunțită în linia a doua, precum și numele punctului de trecere a frontierei și data trecerii frontierei.
- (6) Verificarea persoanelor care beneficiază de dreptul comunitar la liberă circulație se efectuează în conformitate cu Directiva 2004/38/CE.
- (7) Normele practice privind informațiile care trebuie înregistrate sunt descrise în anexa II.

Articolul 8

Relaxarea verificărilor la frontieră

(1) Verificările la frontierele externe pot face obiectul unei relaxări în cazul unor circumstanțe excepționale și neprevăzute. Respectivul circumstanțe excepționale și neprevăzute sunt considerate a fi acele evenimente imprevizibile care provoacă o intensificare a traficului astfel încât timpul de așteptare la punctul de trecere a frontierei devine excesiv de îndelungat și au fost epuizate toate resursele în ceea ce privește personalul, mijloacele și organizarea.

(2) În caz de relaxare a verificărilor la frontieră în conformitate cu alineatul (1), verificările la frontieră pentru intrare sunt, în principiu, prioritare în raport cu verificările la frontieră pentru ieșire.

Decizia de relaxare a verificărilor este luată de polițistul de frontieră care este responsabil pentru punctul de trecere a frontierei.

Respectiva relaxare a verificărilor este temporară, adaptată circumstanțelor care stau la baza acesteia și se pune în aplicare progresiv.

(3) Chiar și în cazul relaxării verificărilor la frontiere, polițistul de frontieră ștampilează documentele de călătorie ale resortisanților țărilor terțe la intrare și la ieșire, în conformitate cu articolul 10.

(4) Fiecare stat membru transmite anual Parlamentului European și Comisiei un raport privind aplicarea prezentului articol.

Articolul 9

Amenajarea de culoare separate și informațiile aflate pe panouri

(1) Statele membre amenajează culoare separate, în special la punctele de trecere a frontierei aeriene, pentru a putea efectua verificări ale persoanelor, în conformitate cu articolul 7. Respectivul culoare se diferențiază cu ajutorul unor panouri care conțin indicațiile menționate în Anexa III.

Statele membre pot amenaja culoare separate la punctele de trecere a frontierei maritime și terestre, precum și la frontierele dintre statele membre care nu aplică articolul 20 la frontierele lor comune. În cazul în care statele membre amenajează culoare separate la respectivele frontiere, se folosesc panouri care conțin indicațiile menționate în Anexa III.

Statele membre se asigură că respectivele culoare sunt semnalate clar, inclusiv în cazul în care normele privind utilizarea culorilor distincte sunt suspendate în conformitate cu alineatul (4), pentru asigurarea fluidizării circulației persoanelor care trec frontiera.

(2) (a) Persoanele care beneficiază de dreptul comunitar la liberă circulație sunt autorizate să folosească culorile indicate de panoul prezentat în partea A a anexei III. Respectivul persoane pot, de asemenea, să folosească culorile indicate de panoul prezentat în partea B a anexei III.

(b) Toate celelalte persoane folosesc culorile indicate de panoul prezentat în partea B a anexei III.

Indicațiile care figurează pe panourile menționate la literale (a) și (b) pot fi afișate în limba sau limbile considerate adecvate de fiecare stat membru.

(3) La punctele maritime și terestre de trecere a frontierei, statele membre pot separa traficul vehiculelor pe culoare distincte, în funcție de categoriile de vehicule ușoare sau vehicule grele și autobuze, cu ajutorul panourilor prezentate în partea C a anexei III.

După caz, statele membre pot modifica indicațiile conținute de respectivele panouri, în funcție de circumstanțele locale.

(4) În caz de dezechilibru temporar al fluxului de trafic la un anumit punct de trecere a frontierei, normele privind utilizarea culorilor distincte pot fi suspendate de autoritățile competente pe perioada necesară restabilirii echilibrului.

(5) Adaptarea panourilor existente la dispozițiile alineatelor (1), (2) și (3) trebuie să se realizeze până la 31 mai 2009. În cazul în care statele membre înlocuiesc panourile existente sau instalează panouri noi înainte de respectiva dată, panourile respective trebuie să respecte indicațiile prevăzute la alineatele menționate anterior.

Articolul 10

Ștampilarea documentelor de călătorie ale resortisanților țărilor terțe

(1) Se ștampilează sistematic toate documentele de călătorie ale resortisanților țărilor terțe, la intrare și la ieșire. Ștampilele de intrare și de ieșire se aplică în special pe:

- (a) documentele care conțin o viză valabilă, permițând resortisanților țărilor terțe să treacă frontiera;
- (b) documentele care permit resortisanților țărilor terțe, pentru care s-a eliberat o viză la frontieră de către un stat membru, să treacă frontiera;
- (c) documentele care permit resortisanților țărilor terțe, care nu fac obiectul unei obligații de viză, să treacă frontiera.

(2) Se aplică o ștampilă de intrare sau o ștampilă de ieșire pe documentele de călătorie ale resortisanților țărilor terțe, membri ai familiei unui cetățean al Uniunii, cărora li se aplică dispozițiile Directivei 2004/38/CE, dar care nu prezintă permisul de ședere menționat la articolul 10 din respectiva directivă.

Se aplică o ștampilă de intrare și de ieșire pe documentele de călătorie ale resortisanților țărilor terțe, membri ai familiei unui resortisant al unei țări terțe, care beneficiază de dreptul comunitar la liberă circulație, dar care nu prezintă permisul de ședere menționat la articolul 10 din Directiva 2004/38/CE.

(3) Nu se aplică ștampilă de intrare sau ștampilă de ieșire:

- (a) pe documentele de călătorie ale șefilor de stat și ale demnitarilor a căror sosire a fost anunțată oficial în prealabil pe cale diplomatică;
- (b) pe brevetele de pilot sau certificatele membrilor echipajului unei aeronave;
- (c) pe documentele de călătorie ale marinarilor, prezenți pe teritoriul unui stat membru doar pe perioada escalei navei în zona portului de escală;
- (d) pe documentele de călătorie ale echipajului și ale pasagerilor unei nave de croazieră, care nu fac obiectul verificărilor la frontieră, în conformitate cu punctul 3.2.3 din Anexa VI;
- (e) pe documentele care permit resortisanților din Andorra, Monaco și San Marino să treacă frontiera.

La cererea unui resortisant al unei țări terțe și cu titlu excepțional, se poate renunța la aplicarea ștampilei de intrare sau de ieșire în cazul în care aceasta ar putea crea dificultăți majore pentru respectivul resortisant. În acest caz, intrarea sau ieșirea este consemnată pe un formular separat, în care se menționează numele și numărul pașaportului. Respectivul formular se predă resortisantului țării terțe.

(4) Normele practice de aplicare a ștampilei sunt descrise în anexa IV.

(5) Atunci când este posibil, resortisanții țărilor terțe sunt informați cu privire la obligația polițistului de frontieră de a ștampila documentul de călătorie la intrare și la ieșire, chiar și în cazul relaxării verificărilor în conformitate cu articolul 8.

(6) Până la sfârșitul anului 2008, Comisia prezintă un raport Parlamentului European și Consiliului cu privire la punerea în aplicare a dispozițiilor referitoare la aplicarea ștampilei pe documentele de călătorie.

Articolul 11

Prezumția privind îndeplinirea condițiilor de durată a șederii

(1) În cazul în care documentul de călătorie al unui resortisant al unei țări terțe nu are ștampilă de intrare, autoritățile naționale competente pot prezuma că titularul nu îndeplinește sau nu mai îndeplinește condițiile privind durata șederii aplicabile în statul membru în cauză.

(2) Presumția menționată la alineatul (1) poate fi infirmată în cazul în care resortisantul țării terțe prezintă, prin orice mijloc, elemente de probă credibile, precum un bilet de călătorie sau documente justificative ale prezenței sale în afara teritoriului statelor membre, de natură să demonstreze că a respectat condițiile privind durata șederii pe termen scurt.

În acest caz:

(a) atunci când resortisantul unei țări terțe se află pe teritoriul unui stat membru care aplică în întregime *acquis*-ul Schengen, autoritățile competente indică, în conformitate cu legislația și cu practicile interne, în documentul de călătorie al respectivului resortisant, data și locul de trecere a frontierei externe a unui stat membru care aplică în întregime *acquis*-ul Schengen.

(b) atunci când resortisantul unei țări terțe se află pe teritoriul unui stat pentru care nu s-a luat încă decizia menționată la articolul 3 alineatul (2) din Actul de Aderare din 2003, autoritățile competente indică, în conformitate cu legislația și cu practicile interne, în documentul de călătorie al respectivului resortisant, data și locul de trecere a frontierei externe a unui astfel de stat membru.

Pe lângă mențiunile indicate la literele (a) și (b), se poate înmâna resortisantului unei țări terțe un formular, astfel cum este prezentat în anexa VIII.

Statele membre se informează reciproc și informează Comisia și Secretariatul General al Consiliului cu privire la practicile lor naționale privind mențiunile indicate la prezentul articol.

(3) În cazul în care prezumția menționată la alineatul (1) nu ar fi infirmată, autoritățile competente pot expulza pe resortisantul unei țări terțe de pe teritoriul statului membru în cauză.

Articolul 12

Supravegherea frontierelor

(1) Supravegherea frontierelor are ca obiect principal prevenirea trecerii neautorizate a frontierei, combaterea criminalității transfrontaliere și luarea de măsuri împotriva persoanelor care au trecut ilegal frontiera.

(2) Polițiștii de frontieră acționează în unități fixe sau mobile în vederea asigurării supravegherii frontierelor externe.

Supravegherea se efectuează astfel încât să prevină și să descurajeze sustragerea de la verificările de la punctele de trecere a frontierei.

(3) Supravegherea între punctele de trecere a frontierei este asigurată de polițiștii de frontieră al căror efectiv și metode sunt adaptate riscurilor și amenințărilor existente sau previzibile. Perioadele de supraveghere se modifică frecvent și inopinat, astfel încât trecerile ilegale ale frontierei riscă în permanență să fie descoperite.

(4) Supravegherea se efectuează de unități fixe sau mobile, care își îndeplinesc misiunea prin patrulare sau prin prezența în locuri cunoscute ca fiind sensibile, obiectivul respectivei supravegheri fiind surprinderea persoanelor care trec ilegal frontiera. Supravegherea se poate face, de asemenea, cu ajutorul mijloacelor tehnice, inclusiv prin mijloace electronice.

(5) Dispoziții suplimentare privind supravegherea pot fi adoptate în conformitate cu procedura prevăzută la articolul 33 alineatul (2).

Articolul 13

Refuzul intrării

(1) Intrarea pe teritoriul statelor membre se refuză resortisanților țărilor terțe care nu îndeplinesc ansamblul condițiilor de intrare, definite la articolul 5 alineatul (1), și care nu aparțin nici uneia din categoriile de persoane menționate la articolul 5 alineatul (4). Respectiva dispoziție nu aduce atingere aplicării dispozițiilor speciale privind dreptul la azil și la protecție internațională sau eliberarea unei vize de lungă ședere.

(2) Intrarea nu poate fi refuzată decât printr-o decizie care să indice motivele precise ale refuzului. Decizia se ia de către autoritatea competentă abilitată în acest sens de legislația internă. Respectiva decizie intră în vigoare imediat.

Decizia motivată indicând cauzele precise ale refuzului se comunică printr-un formular uniform, prezentat în Anexa V, Partea B, și se completează de autoritatea competentă abilitată de legislația internă să refuze intrarea. Formularul uniform astfel completat se înmânează resortisantului în cauză, care confirmă primirea deciziei de refuz prin respectivul formular.

(3) Persoanele care au făcut obiectul unei decizii de refuz al intrării au dreptul la o cale de atac împotriva deciziei. Calea de atac se desfășoară în conformitate cu legislația internă. Resortisantului țării terțe i se pun la dispoziție informații scrise cu privire la punctele de contact în măsură să îi comunice informații legate de reprezentanții competenți să acționeze în numele resortisantului respectiv, în conformitate cu legislația internă.

Introducerea unei asemenea căi de atac nu are efect suspensiv asupra deciziei de refuz al intrării.

Fără a aduce atingere oricărei eventuale compensări acordate în conformitate cu legislația internă, resortisantul țării terțe în cauză are dreptul la rectificarea ștampilei de intrare anulate, precum și a oricărei anulări sau completări, din partea statului membru care a refuzat intrarea, în cazul în care, în cadrul căii de atac, decizia de refuz al intrării este declarată nefondată.

(4) Polițiștii de frontieră se asigură că resortisantul țării terțe, care a făcut obiectul unei decizii de refuz al intrării, nu intră pe teritoriul statului membru în cauză.

(5) Statele membre întocmesc o evidență statistică privind numărul de persoane care au făcut obiectul unei decizii de refuz al intrării, cetățenia persoanelor refuzate și tipul de frontieră (terestră, aeriană, maritimă) la care s-a refuzat intrarea. Statele membre transmit anual respectivele statistici Comisiei. Comisia publică la fiecare doi ani o compilație a statisticilor comunicate de statele membre.

(6) Normele de reglementare refuzul intrării sunt descrise în anexa V, partea A.

CAPITOLUL III

Personal și resurse alocate controlului la frontiere și cooperarea între statele membre

Articolul 14

Personal și resurse alocate controlului la frontiere

Statele membre alocă personal și resurse corespunzătoare și suficiente pentru exercitarea controlului la frontierele externe în conformitate cu articolele 6-13, astfel încât să asigure un control eficace, de înalt nivel și uniform la frontierele lor externe.

Articolul 15

Punerea în aplicare a controalelor

(1) Controlul la frontiere prevăzut la articolele 6-13 se efectuează de către polițiștii de frontieră, în conformitate cu dispozițiile prezentului regulament și cu legislația internă.

În exercitarea controlului la frontiere, polițiștii de frontieră păstrează competențele în materie de urmărire penală cu care sunt învestiți de legislația internă și care nu intră în domeniul de aplicare al prezentului regulament.

Statele membre se asigură că polițiștii de frontieră sunt profesioniști specializați și instruiți corespunzător. Statele membre încurajează polițiștii de frontieră să învețe limbi străine, în special cele necesare exercitării funcțiilor lor.

(2) Comisiei i se comunică de către statele membre lista serviciilor naționale responsabile de controlul la frontiere în conformitate cu legislația internă, în temeiul articolului 34.

(3) Pentru un control eficient la frontiere, fiecare stat membru asigură o cooperare strânsă și permanentă între serviciile naționale responsabile de controlul la frontiere.

Articolul 16

Cooperarea dintre statele membre

(1) Statele membre își acordă asistență și asigură o cooperare strânsă și permanentă în vederea punerii eficiente în aplicare a controlului la frontiere, în conformitate cu articolele 6-15. Statele membre schimbă informații utile.

(2) Cooperarea operativă dintre statele membre în materie de gestionare a frontierelor externe este coordonată de Agenția Europeană pentru Gestionarea Cooperării Operative la Frontierele Externe ale statelor membre (denumită în continuare „Agenția”), instituită prin Regulamentul (CE) nr. 2007/2004.

(3) Fără a aduce atingere competențelor Agenției, statele membre pot continua cooperarea operativă cu alte state membre și/sau țări terțe la frontierele externe, inclusiv schimbul de ofițeri de legătură, în cazul în care o astfel de cooperare este complementară acțiunii Agenției.

Statele membre se abțin de la orice acțiune susceptibilă să compromită funcționarea Agenției sau realizarea obiectivelor acesteia.

Statele membre informează Agenția cu privire la cooperarea operativă menționată la primul paragraf.

(4) Statele membre propun acțiuni de formare cu privire la normele care reglementează controlul la frontiere, precum și drepturile fundamentale. În acest sens, se iau în considerare standardele comune de formare stabilite și dezvoltate de Agenție.

*Articolul 17***Controlul comun**

(1) Statele membre care nu aplică articolul 20 la frontierele terestre comune pot efectua, până la data aplicării articolului menționat anterior, un control comun al respectivelor frontiere comune; în acest caz, o persoană nu poate fi oprită decât o singură dată în scopul realizării unei verificări la intrare sau la ieșire, fără a aduce atingere responsabilităților individuale ale statelor membre care decurg din articolele 6-13.

Statele membre pot încheia între ele acorduri bilaterale în acest sens.

(2) Statele membre informează Comisia cu privire la orice acord încheiat în conformitate cu alineatul (1).

CAPITOLUL IV

Dispoziții speciale referitoare la verificările la frontiere*Articolul 18***Dispoziții speciale referitoare la diferitele tipuri de frontiere și mijloacele de transport utilizate pentru trecerea frontierelor externe**

Dispozițiile speciale referitoare la verificările la frontiere descrise în anexa VI se aplică verificărilor efectuate la diferitele tipuri de frontiere și cu privire la diferitele mijloace de transport utilizate pentru trecerea frontierelor externe.

Respectivele dispoziții speciale pot conține derogări de la articolul 5 și de la articolele 7-13.

*Articolul 19***Dispoziții speciale referitoare la verificarea anumitor categorii de persoane**

(1) Dispoziții speciale cu privire la verificările la frontiere descrise în anexa VII se aplică următoarelor categorii de persoane:

- (a) șefi de stat și membrii delegațiilor acestora;
- (b) piloți de aeronave și alți membri ai echipajului;
- (c) marinari;
- (d) titulari ai pașapoartelor diplomatice, oficiale sau de serviciu și membrii organizațiilor internaționale;
- (e) lucrători transfrontalieri;
- (f) minori.

Respectivele dispoziții speciale pot conține derogări de la articolul 5 și de la articolele 7-13.

(2) Comisiei i se comunică de către statele membre modelele de permise eliberate de ministerele lor de afaceri externe pentru membrii acreditați ai misiunilor diplomatice și ai reprezentanțelor consulare, precum și pentru familiile acestora, în conformitate cu articolul 34.

TITLUL III

FRONTIERE INTERNE

CAPITOLUL I

Eliminarea controlului la frontierele interne*Articolul 20***Trecerea frontierelor interne**

Frontierele interne pot fi trecute prin orice punct fără a fi realizată o verificare la frontiere asupra persoanelor, indiferent de cetățenie.

*Articolul 21***Verificări în interiorul teritoriului**

Eliminarea controlului la frontierele interne nu aduce atingere:

- (a) exercitării competențelor polițienești de către autoritățile competente ale statelor membre în temeiul legislației interne, în măsura în care exercitarea respectivelor competențe nu are un efect echivalent cu cel al verificărilor la frontiere; acest lucru se aplică, de asemenea, și în zonele de frontieră. În sensul primei teze, exercitarea competențelor polițienești nu poate fi considerată, în special, echivalentă cu exercitarea verificărilor la frontiere în cazul în care măsurile poliției:
 - (i) nu au ca obiectiv controlul la frontiere;
 - (ii) se bazează pe informații generale și pe experiența serviciilor de poliție privind eventualele amenințări la adresa siguranței publice și vizează, în special, combaterea criminalității transfrontaliere;
 - (iii) sunt concepute și executate într-o manieră net diferită de verificările sistematice asupra persoanelor efectuate la frontierele externe;
 - (iv) sunt realizate pe baza verificărilor inopinate;
- (b) exercitării verificărilor de securitate în porturi sau aeroporturi, efectuate asupra persoanelor de către autoritățile competente în temeiul legislației interne a fiecărui stat membru, de către responsabilii portului sau ai aeroportului sau de operatori de transport, cu condiția ca respectivele verificări să fie realizate, de asemenea, asupra persoanelor care călătoresc în interiorul unui stat membru;
- (c) posibilității unui stat membru de a prevedea în legislația sa internă obligația de a deține și de a purta permise și alte documente;

(d) obligației resortisanților țărilor terțe de a-și semnala prezența pe teritoriul unui stat membru, în conformitate cu dispozițiile articolului 22 din Convenția de punere în aplicare a Acordului Schengen.

Articolul 22

Eliminarea obstacolelor din calea traficului la punctele rutiere de trecere a frontierelor interne

Statele membre elimină orice obstacol care împiedică fluidizarea traficului la punctele rutiere de trecere a frontierelor interne, în special limitările de viteză care nu se bazează exclusiv pe considerente de siguranță rutieră.

În paralel, statele membre trebuie să fie în măsură să furnizeze toate mijloacele necesare pentru a efectua verificări în cazul în care se reintroduc controalele la frontierele interne.

CAPITOLUL II

Reintroducerea temporară a controalelor la frontierele interne

Articolul 23

Reintroducerea temporară a controalelor la frontierele interne

(1) În cazul unei amenințări grave la adresa ordinii publice sau a siguranței interne, un stat membru poate, în mod excepțional, să reintroducă controlul la frontierele sale interne pe o perioadă limitată de maxim treizeci de zile sau pe durata estimată a amenințării grave în cazul în care aceasta depășește treizeci de zile, în conformitate cu procedura prevăzută la articolul 24, sau, în caz de urgență, în conformitate cu procedura prevăzută la articolul 25. Domeniul de aplicare și durata reintroducerii temporare a controlului la frontierele interne nu trebuie să depășească strictul necesar pentru a răspunde la respectiva amenințare gravă.

(2) În cazul în care amenințarea gravă la adresa ordinii publice sau a siguranței interne se prelungește peste durata prevăzută la alineatul (1), statul membru poate menține controlul la frontierele interne pentru motivele menționate la alineatul (1) și, luând în considerare eventualele elemente noi, pe perioade care se pot prelungi, dar care nu depășesc treizeci de zile, în conformitate cu procedura prevăzută la articolul 26.

Articolul 24

Procedura în caz de evenimente previzibile

(1) În cazul în care un stat membru dorește să reintroducă controlul la frontierele interne în temeiul articolului 23 alineatul (1), respectivul stat membru trebuie să notifice, cât mai curând posibil, celelalte state membre și Comisia și să furnizeze informațiile enumerate în continuare, de îndată ce acestea sunt disponibile:

- (a) motivele reintroducerii preconizate, precizând evenimentele care reprezintă o amenințare gravă la adresa ordinii publice sau a siguranței interne;
- (b) domeniul de aplicare a reintroducerii preconizate, precizând locul în care se va restabili controlul la frontiere;
- (c) denumirea punctelor de trecere autorizate;
- (d) data și durata reintroducerii preconizate;
- (e) după caz, măsurile pe care ar trebui să le ia alte state membre;

(2) În urma notificării realizate de statul membru în cauză și în vederea consultării menționate la alineatul (3), Comisia poate emite un aviz, fără a aduce atingere articolului 64 alineatul (1) din tratat.

(3) Informațiile enumerate la alineatul (1), precum și avizul pe care Comisia îl poate emite în conformitate cu alineatul (2), fac obiectul unor consultări între statul membru care preconizează reintroducerea controlului la frontiere, celelalte state membre și Comisia, în vederea organizării, după caz, a cooperării reciproce între statele membre și a examinării proporționalității măsurilor în raport cu evenimentele aflate la originea reintroducerii controlului la frontiere, precum și a amenințării la adresa ordinii publice sau a siguranței interne.

(4) Consultările menționate la alineatul (3) trebuie să aibă loc cu cel puțin cincisprezece zile înainte de data preconizată pentru reintroducerea controlului la frontiere.

Articolul 25

Procedura pentru cazurile care necesită o acțiune urgentă

(1) În cazul în care ordinea publică sau siguranța internă ale unui stat membru impun o acțiune urgentă, statul membru în cauză poate reintroduce, în mod excepțional și imediat, controlul la frontierele sale interne.

(2) Statul membru care reintroduce controlul la frontierele sale interne notifică imediat celelalte state membre și Comisia și comunică informațiile enumerate la articolul 24 alineatul (1), precum și motivele care justifică recurgerea la respectiva procedură.

Articolul 26

Procedura de prelungire a controalelor la frontierele interne

(1) Statele membre nu pot prelungi controlul la frontierele interne în temeiul articolului 23 alineatul (2) decât după informarea celorlalte state membre și a Comisiei.

(2) Statul membru care intenționează să prelungească controlul la frontiere furnizează celorlalte state membre și Comisiei toate informațiile corespunzătoare privind motivele prelungirii controlului la frontierele interne. Se aplică dispozițiile articolului 24 alineatul (2).

*Articolul 27***Informarea Parlamentului European**

Statul membru în cauză sau, după caz, Consiliul, informează Parlamentul European, cât mai curând posibil, cu privire la măsurile luate în temeiul articolelor 24, 25 și 26. În ceea ce privește a treia prelungire consecutivă în conformitate cu articolul 26, statul membru în cauză prezintă un raport Parlamentului European, în cazul în care i se solicită acest lucru, cu privire la necesitatea controlului la frontierele interne.

*Articolul 28***Dispoziții în caz de reintroducere a controlului la frontierele interne**

În cazul în care se reintroduce controlul la frontierele interne, dispozițiile relevante ale titlului II se aplică *mutatis mutandis*.

*Articolul 29***Raportul privind reintroducerea controlului la frontierele interne**

Statul membru care a reintrodus controlul la frontierele interne în conformitate cu articolul 23 confirmă data suspendării controlului și, în același timp, sau în termen scurt, prezintă Parlamentului European, Consiliului și Comisiei un raport privind reintroducerea controlului la frontierele interne, care oferă, în special, informații generale cu privire la punerea în aplicare a verificărilor și eficiența reintroducerii controlului la frontiere.

*Articolul 30***Informarea publicului**

Decizia de reintroducere a controlului la frontierele interne este luată într-o manieră transparentă, iar publicul este pe deplin informat, cu excepția cazului în care există motive imperioase de siguranță care să împiedice această informare.

*Articolul 31***Confidențialitatea**

La cererea unui stat membru, celelalte state membre, Parlamentul European și Comisia respectă caracterul confidențial al informațiilor furnizate în cadrul reintroducerii și prelungirii controlului la frontiere, precum și în cadrul raportului elaborat în conformitate cu articolul 29.

TITLUL IV

DISPOZIȚII FINALE*Articolul 32***Modificarea anexelor**

Anexele III, IV și VIII se modifică în conformitate cu procedura menționată la articolul 33 alineatul (2).

*Articolul 33***Comitetul**

(1) Comisia este sprijinită de un Comitet, denumit în continuare „Comitetul”.

(2) În cazul în care se face referire la prezentul alineat, se aplică articolele 5 și 7 din Decizia 1999/468/CE, cu respectarea dispozițiilor articolului 8 din respectiva decizie, cu condiția ca măsurile de executare luate în conformitate cu respectiva procedură să nu modifice dispozițiile esențiale ale prezentului regulament.

Perioada prevăzută la articolul 5 alineatul (6) din Decizia 1999/468/CE se stabilește la trei luni.

(3) Comitetul își adoptă regulamentul de procedură.

(4) Fără a aduce atingere măsurilor de executare deja luate, aplicarea dispozițiilor prezentului regulament privind adoptarea normelor tehnice și a deciziilor în conformitate cu procedura menționată la alineatul (2) se suspendă pe o perioadă de patru ani începând de la data intrării în vigoare a prezentului regulament. La propunerea Comisiei, Parlamentul European și Consiliul pot reînnoi dispozițiile în cauză în conformitate cu procedura prevăzută la articolul 251 din tratat și, în acest sens, reexaminează respectivele dispoziții înainte de sfârșitul perioadei de patru ani.

*Articolul 34***Comunicări**

(1) Comisiei i se comunică de către statele membre:

- (a) lista permiselor de ședere;
- (b) lista punctelor lor de trecere a frontierei;
- (c) sumele de referință necesare pentru trecerea frontierelor lor externe, care se stabilesc anual de către autoritățile naționale;
- (d) lista serviciilor naționale responsabile pentru controlul frontierelor;
- (e) modelele de permise eliberate de ministerele afacerilor externe.

(2) Comisia pune la dispoziția statelor membre și a publicului informațiile comunicate în conformitate cu alineatul (1), prin publicarea în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*, Seria C, sau prin orice alt mijloc adecvat.

*Articolul 35***Micul trafic de frontieră**

Prezentul regulament nu aduce atingere normelor comunitare aplicabile micului trafic de frontieră și acordurilor bilaterale existente în materie.

*Articolul 36***Ceuta și Melilla**

Dispozițiile prezentului regulament nu aduc atingere normelor speciale aplicabile în orașele Ceuta și Melilla, astfel cum au fost definite prin Declarația Regatului Spaniei privind orașele Ceuta și Melilla, care figurează în Actul final al Acordului privind aderarea Regatului Spaniei la Convenția de punere în aplicare a Acordului Schengen din 14 iunie 1985 ⁽¹⁾.

⁽¹⁾ JO L 239, 22.9.2000, p. 73.

Articolul 37

Comunicarea informațiilor de către statele membre

Până la 26 octombrie 2006, Comisiei i se comunică de către statele membre dispozițiile lor de drept intern privind articolul 21 literele (c) și (d), sancțiunile menționate la articolul 4 alineatul (3) și acordurile bilaterale încheiate în conformitate cu articolul 17 alineatul (1). Statele membre comunică modificările ulterioare ale respectivelor dispoziții în termen de cinci zile lucrătoare.

Respectivele informații comunicate de către statele membre se publică în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*, Seria C.

Articolul 38

Raport privind aplicarea titlului III

Până la 13 octombrie 2009, Comisia prezintă Parlamentului European și Consiliului un raport privind aplicarea titlului III.

Comisia acordă o atenție deosebită dificultăților care ar putea rezulta din reintroducerea controlului la frontierele interne. După caz, Comisia prezintă propuneri pentru soluționarea unor astfel de dificultăți.

Articolul 39

Abrogări

(1) Articolele 2-8 din Convenția de punere în aplicare a Acordului Schengen din 14 iunie 1985 se abrogă începând cu 13 octombrie 2006.

(2) De la data menționată la alineatul (1), se abrogă:

(a) Manualul comun, inclusiv anexele la acesta;

(b) deciziile Comitetului Executiv Schengen din 26 aprilie 1994 [SCH/Com-ex (94) 1, rev. 2], din 22 decembrie 1994 [SCH/Com-ex (94) 17, rev. 4] și din 20 decembrie 1995 [SCH/Com-ex (95) 20, rev. 2];

(c) Anexa 7 la Instrucțiunile consulare comune;

(d) Regulamentul (CE) nr. 790/2001 al Consiliului din 24 aprilie 2001 care rezervă Consiliului competențele de executare în ceea ce privește anumite dispoziții detaliate și norme practice referitoare la punerea în aplicare a controlului și a supravegherii frontierelor ⁽¹⁾;

(e) Decizia 2004/581/CE a Consiliului din 29 aprilie 2004 de stabilire a indicațiilor minime care trebuie să figureze pe panourile situate la punctele de trecere a frontierelor externe ⁽²⁾;

(f) Decizia 2004/574/CE a Consiliului din 29 aprilie 2004 de modificare a Manualului comun ⁽³⁾;

(g) Regulamentul (CE) nr. 2133/2004 al Consiliului din 13 decembrie 2004 privind obligația autorităților competente ale statelor membre de a ștampila cu regularitate documentele de călătorie ale resortisanților țărilor terțe în momentul trecerii de către aceștia a frontierelor externe ale statelor membre, precum și de modificare a dispozițiilor Convenției de punere în aplicare a Acordului Schengen și a Manualului comun adoptat în acest scop ⁽⁴⁾.

(3) Trimiterile la articolele eliminate și la actele abrogate se înțeleg ca trimiteri la prezentul regulament.

Articolul 40

Intrarea în vigoare

Prezentul regulament intră în vigoare la 13 octombrie 2006. Cu toate acestea, articolul 34 intră în vigoare în ziua următoare datei publicării în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

Prezentul regulament este obligatoriu în toate elementele sale și se aplică direct în toate statele membre, în conformitate cu Tratatul de instituire a Comunității Europene.

Adoptat la Strasbourg, 15 martie 2006.

Pentru Parlamentul European

Președintele

J. BORRELL FONTELLES

Pentru Consiliu

Președintele

H. WINKLER

⁽¹⁾ JO L 116, 26.4.2001, p. 5, regulament astfel cum a fost modificat prin Decizia 2004/927/CE (JO L 396, 31.12.2004, p. 45).

⁽²⁾ JO L 261, 6.8.2004, p. 119.

⁽³⁾ JO L 261, 6.8.2004, p. 36.

⁽⁴⁾ JO L 369, 16.12.2004, p. 5.

ANEXA I

Documente justificative pentru verificarea îndeplinirii condițiilor de intrare

Documentele justificative menționate la articolul 5 alineatul (2) pot include următoarele:

- (a) pentru călătoriile de afaceri:
 - (i) invitația din partea unei întreprinderi sau a unei autorități de a participa la reuniuni, conferințe sau manifestări cu caracter comercial, industrial sau profesional;
 - (ii) alte documente care indică existența unor relații comerciale sau profesionale;
 - (iii) bilete de intrare la târguri și congrese, în caz de participare la un eveniment de acest gen;
 - (b) pentru călătorii efectuate în scopul studiilor sau a unui alt tip de formare:
 - (i) adeverința de înscriere la o instituție de învățământ în vederea urmării unor cursuri de învățământ profesional sau teoretic în cadrul unei formări de bază sau al unei formări de nivel superior;
 - (ii) legitimații de student sau certificate privind cursurile urmate;
 - (c) pentru călătorii în scop turistic sau privat:
 - (i) documente justificative privind cazarea:
 - invitație din partea gazdei, în situația cazării la o persoană particulară;
 - un document justificativ de la instituția de cazare sau orice alt document corespunzător care să indice tipul de cazare preconizat;
 - (ii) documente justificative privind itinerarul:
 - confirmarea rezervării unei călătorii organizate sau orice alt document corespunzător care să indice programul de călătorie preconizat;
 - (iii) documente justificative privind întoarcerea:
 - un bilet de întoarcere sau un bilet dus-întors.
 - (d) pentru călătoriile întreprinse pentru o manifestare cu caracter politic, științific, cultural, sportiv sau religios sau pentru orice alte scopuri:
 - invitații, bilete de intrare, înscrieri sau programe prin care să se indice, dacă este posibil, denumirea organismului gazdă și durata șederii, sau orice alt document corespunzător care să indice obiectul vizitei.
-

ANEXA II

Înregistrarea informațiilor

Ansamblul informațiilor de serviciu, precum și orice informație de interes special se înregistrează manual sau electronic la toate punctele de trecere a frontierei. Informațiile care trebuie înregistrate includ în special:

- (a) numele polițistului de frontieră responsabil local cu privire la verificările la frontieră și numele celorlalți agenți din fiecare echipă;
 - (b) relaxarea verificărilor asupra persoanelor în conformitate cu articolul 8;
 - (c) eliberarea, la frontieră, a documentelor care înlocuiesc pașapoartele și vizele;
 - (d) persoanele reținute și plângeri (infracțiuni și contravenții);
 - (e) refuzul intrării în conformitate cu articolul 13 (motivele refuzului și cetățenia);
 - (f) codurile de securitate ale ștampilelor de intrare și de ieșire, identitatea polițiștilor de frontieră cărora li se încredințează o ștampilă, la un moment dat sau pentru un anumit schimb, precum și toate informațiile privind ștampilele pierdute sau furate;
 - (g) plângeri ale persoanelor care au făcut obiectul verificărilor;
 - (h) alte măsuri polițienești și judiciare de interes deosebit;
 - (i) evenimente deosebite.
-

ANEXA III

Modele de panouri care apar pe diferite culoare ale punctelor de trecere a frontierei

PARTEA A



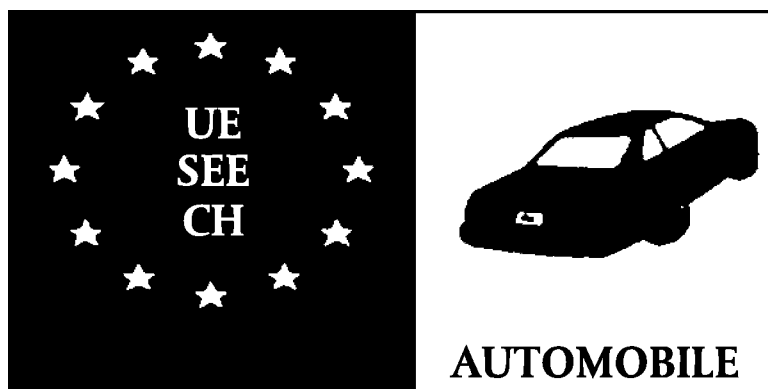
(1)

(1) Nu este necesar nici un simbol pentru Norvegia și Islanda.

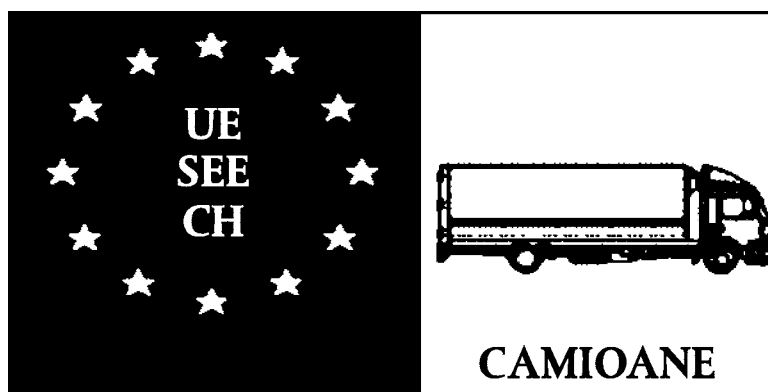
PARTEA B

**TOATE
PAȘAPOARTELE**

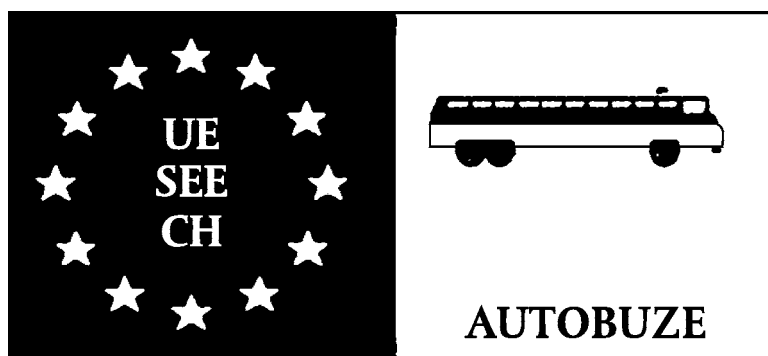
PARTEA C



(¹)

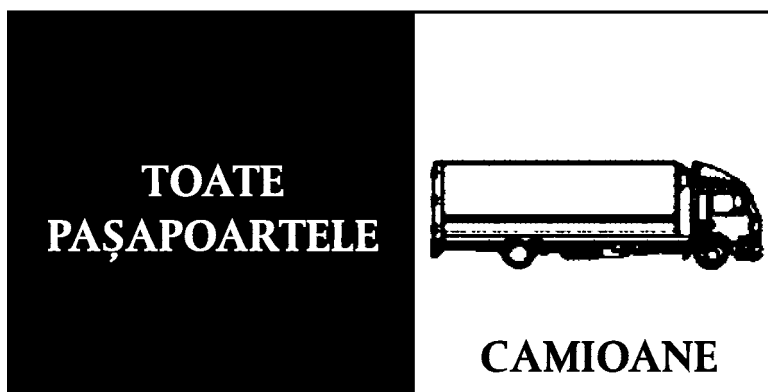
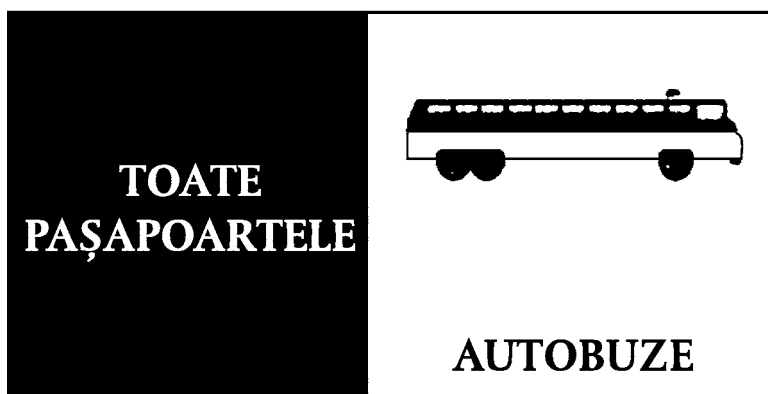
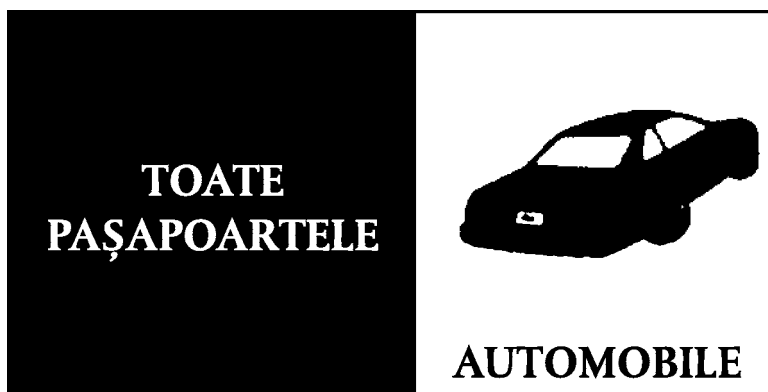


(¹)



(¹)

(¹) Nu este necesar nici un simbol pentru Norvegia și Islanda.



ANEXA IV

Aplicarea ștampilelor

1. Se aplică sistematic o șampilă pe documentele de călătorie ale resortisanților țărilor terțe, la intrare și la ieșire, în conformitate cu articolul 10. Specificațiile respectivei ștampile sunt stabilite prin Decizia SCH/Com-ex (94) 16 rev. și SCH/Gem-Handb (93) 15 (CONFIDENȚIAL) a Comitetului Executiv Schengen.
2. Codurile de securitate ale ștampilelor se modifică la intervale regulate, care nu depășesc o lună.
3. La intrarea și la ieșirea resortisanților țărilor terțe care fac obiectul obligativității de viză, ștampila se aplică, pe cât posibil, astfel încât să acopere marginea vizei, fără a afecta lizibilitatea mențiunilor de pe viză și nici elementele de securitate ale vizei autocolante. În cazul în care trebuie să se aplice mai multe ștampile (de exemplu, în cazul unei vize cu intrări multiple), acestea se aplică pe pagina alăturată celei pe care pe care a fost aplicată viza.

În cazul în care respectiva pagină nu este utilizabilă, ștampila se aplică pe pagina următoare. Ștampila nu se aplică pe banda de citire optică.

4. Statele membre desemnează punctele naționale de contact responsabile pentru schimbul de informații privind codurile de securitate ale ștampilelor de intrare și de ieșire utilizate la punctele de trecere a frontierei și informează în acest sens pe celelalte state membre, Secretariatul General al Consiliului și Comisia. Respectivul puncte de contact beneficiază imediat de acces la informațiile privind ștampilele comune de intrare și de ieșire utilizate la frontiera externă a statului membru în cauză, și în special la informațiile privind:
 - (a) punctul de trecere a frontierei căruia i se atribuie o anumită șampilă;
 - (b) identitatea polițiștilor de frontieră cărora li se încredințează o șampilă la un moment dat;
 - (c) codul de securitate al unei anumite ștampile, la un moment dat.

Orice cerere de informații privind ștampilele comune de intrare și de ieșire se prezintă prin intermediul punctelor naționale de contact menționate anterior.

Punctele naționale de contact trebuie, de asemenea, să transmită de îndată altor puncte de contact, Secretariatului General al Consiliului și Comisiei, informațiile privind modificările punctelor de contact, precum și ștampilele pierdute sau furate.

ANEXA V

PARTEA A

Proceduri privind refuzul intrării la frontieră


1. În caz de refuz al intrării, polițistul de frontieră competent:
 - (a) completează modelul uniform de formular de refuz al intrării, prezentat în Partea B. Resortisantul țării terțe în cauză semnează formularul și primește un exemplar după semnare. În cazul în care resortisantul țării terțe refuză să semneze, polițistul de frontieră indică refuzul în formular, la rubrica „Observații”;
 - (b) aplică pe pașaport o ștampilă de intrare, barată de o cruce cu cerneală neagră indelebilă, și scrie lângă aceasta, în partea dreaptă, de asemenea cu cerneală indelebilă, literele corespunzătoare motivelor de refuz al intrării, a căror listă este conținută în modelul uniform de formular de refuz al intrării, menționat anterior;
 - (c) procedează, în cazurile menționate la punctul 2, la anularea vizei, aplicând mențiunea „ANULAT”, printr-o ștampilă. Elementul optic variabil al vizei autocolante, elementul de securitate „efect de imagine latentă”, precum și termenul „viză” se anulează printr-o bară astfel încât să se prevină orice utilizare ulterioară abuzivă. Polițistul de frontieră informează imediat autoritățile sale centrale cu privire la respectiva decizie;
 - (d) consemnează orice refuz al intrării într-un registru sau pe o listă, în care se menționează identitatea, cetățenia resortisantului țării terțe în cauză, referințele documentului care permite trecerea frontierei de către resortisantul țării terțe în cauză, precum și motivul și data refuzului intrării.
2. Viza se anulează în următoarele cazuri:
 - (a) în cazul în care titularul vizei este semnalat ca inadmisibil în SIS, cu excepția cazului în care respectiva persoană deține o viză sau o viză de întoarcere eliberată de unul dintre statele membre și dorește să intre pe teritoriul în scop de tranzit, pentru a ajunge pe teritoriul statului membru care a eliberat documentul;
 - (b) în cazul în care există motive serioase pentru a considera că viza a fost obținută în mod fraudulos.

Cu toate acestea, incapacitatea resortisantului țării terțe de a prezenta la frontieră unul sau mai multe documente justificative enumerate la articolul 5 alineatul (2) nu conduce automat la o decizie de anulare a vizei.
3. În cazul în care resortisantul țării terțe care a primit o decizie de refuz al intrării a fost condus la frontieră de către un operator de transport, autoritatea locală responsabilă:
 - (a) solicită operatorului de transport să preia responsabilitatea resortisantului țării terțe și să îl transporte fără întârziere fie către țara terță din care a fost transportat, fie către țara terță care a eliberat documentul care permite trecerea frontierei, fie către orice altă țară terță în care este garantată admisia, sau să găsească mijloace de transport în continuare, în conformitate cu articolul 26 din Convenția Schengen și cu dispozițiile Directivei 2001/51/CE a Consiliului din 28 iunie 2001 de completare a dispozițiilor prevăzute la articolul 26 din Convenția de punere în aplicare a Acordului Schengen din 14 iunie 1985 ⁽¹⁾;
 - (b) în așteptarea transportului în continuare, respectând legislația internă și luând în considerare circumstanțele locale, ia măsurile corespunzătoare în vederea evitării intrării ilegale pe teritoriul a resortisanților țărilor terțe cărora le-a fost refuzată intrarea.
4. În cazul în care există motive care justifică atât refuzul intrării unui resortisant al unei țări terțe, cât și arestarea acestuia, polițistul de frontieră ia legătura cu autoritățile competente pentru a decide cu privire la măsurile ce se impun în conformitate cu legislația internă.

⁽¹⁾ JO L 187, 10.7.2001, p. 45.

PARTEA B

Model uniform de formular pentru refuzul intrării la frontieră

Indicarea statului Logo-ul statului (Indicarea biroului)	 (¹)
REFUZUL INTRĂRII LA FRONTIERĂ	
La data de _____ ora _____, la punctul de trecere a frontierei _____,	
În fața subsemnaților _____ s-a prezentat:	
Nume _____	Prenume _____
Data nașterii _____	Locul nașterii _____ sex _____
Cetățenie _____	Cu domiciliul în _____
Tipul documentului de identitate _____	număr _____
Eliberat de _____ la data de _____	
Cu viza nr. _____ de tip _____ emisă de _____	
Valabilă de la _____ la _____	
Cu o durată de _____ zile pentru următoarele motive: _____	
Venind din _____ cu _____ (se indică mijlocul de transport utilizat, de exemplu numărul zborului), el/ea este informat/informată că îi este refuzată intrarea în țară în temeiul (a se indica referințele la legislația internă în vigoare) pentru următoarele motive:	
<input type="checkbox"/> (A) nu deține documente de călătorie valabile <input type="checkbox"/> (B) este în posesia unui document de călătorie fals, falsificat sau modificat <input type="checkbox"/> (C) nu deține o viză valabilă sau un permis de ședere valabil <input type="checkbox"/> (D) este în posesia unei vize false, falsificate sau modificate sau a unui permis de ședere fals, falsificat sau modificat <input type="checkbox"/> (E) nu deține documentul sau documentele corespunzătoare care să ateste scopul și condițiile șederii Nu au fost prezentate următoarele documente: _____ <input type="checkbox"/> (F) a rămas deja trei luni în cursul unei perioade de șase luni pe teritoriul statelor membre ale Uniunii Europene <input type="checkbox"/> (G) nu dispune de mijloace suficiente de subsistență corespunzătoare perioadei și condițiilor de ședere sau de mijloace pentru întoarcerea în țara de origine sau pentru tranzit <input type="checkbox"/> (H) este semnalat ca inadmisibil <input type="checkbox"/> în SIS <input type="checkbox"/> în sistemul național <input type="checkbox"/> (I) Este considerat(ă) ca reprezentând un pericol pentru ordinea publică, siguranța internă, sănătatea publică sau relațiile internaționale ale unui sau mai multor state membre ale Uniunii Europene (fiecare stat trebuie să indice referințele la reglementările de drept intern privind respectivele cazuri de refuz al intrării)	
Observații	
Persoana în cauză are dreptul la o cale de atac împotriva deciziei de refuz al intrării în conformitate cu dispozițiile legislației interne. Persoana în cauză primește o copie după acest document (fiecare stat trebuie să indice referințele la reglementările și procedura interne privind dreptul la o cale de atac).	
<div style="border: 1px solid black; width: 150px; height: 40px; margin: 0 auto;"></div> Persoana în cauză	<div style="border: 1px solid black; width: 150px; height: 40px; margin: 0 auto;"></div> Polițistul de frontieră responsabil de verificare

(¹) Nu este necesar nici un simbol pentru Norvegia și Islanda.

ANEXA VI

Dispoziții speciale privind diferitele tipuri de frontiere și mijloacele de transport utilizate pentru trecerea frontierelor externe ale statelor membre**1. Frontiere terestre****1.1. Verificarea traficului rutier**

1.1.1. În vederea asigurării eficienței verificărilor asupra persoanelor, asigurând în același timp siguranța și fluidizarea traficului rutier, circulația la punctele de trecere a frontierei se reglementează în mod corespunzător. În cazul în care este necesar, statele membre pot încheia acorduri bilaterale în vederea canalizării și blocării traficului. Respectivele state informează Comisia în acest sens în conformitate cu articolul 37.

1.1.2. La frontierele terestre, statele membre pot, în cazul în care consideră adecvat și dacă circumstanțele o permit, amenaja culoare separate la anumite puncte de trecere a frontierei în conformitate cu articolul 9.

Utilizarea culoarelor separate poate fi suspendată în orice moment de autoritățile competente ale statelor membre, în circumstanțe excepționale și în cazul în care situația traficului și starea infrastructurilor impun acest lucru.

Statele membre pot coopera cu țările vecine pentru amenajarea culoarelor separate la punctele de trecere a frontierelor externe.

1.1.3. Persoanele care călătoresc cu autoturismele pot, în general, să rămână în interiorul acestora în timpul verificărilor. Cu toate acestea, în cazul în care circumstanțele o impun, acestor persoane li se poate solicita să coboare din autoturism. Verificarea amănunțită are loc, în cazul în care circumstanțele locale permit acest lucru, în locurile special amenajate în acest scop. Din motive de siguranță a personalului, verificările se efectuează de doi polițiști de frontieră, în cazul în care acest lucru este posibil.

1.2. Verificarea traficului feroviar

1.2.1. Verificările se efectuează atât asupra pasagerilor din trenuri, cât și asupra personalului feroviar de la bordul trenurilor care trec frontierele externe, inclusiv trenurile de mărfuri și trenurile goale. Verificările se efectuează într-unul din următoarele două moduri:

- fie pe peron, în prima gară de sosire sau de plecare de pe teritoriul unui stat membru;
- fie în tren, în timpul călătoriei.

Statele membre pot încheia acorduri bilaterale privind modalitățile de desfășurare a respectivelor verificări. Statele membre informează Comisia în acest sens în conformitate cu articolul 37.

1.2.2. Prin derogare de la punctul 1.2.1 și în vederea facilitării traficului trenurilor de călători de mare viteză, statele membre de pe itinerarul trenurilor care sosesc din țări terțe pot, de asemenea, decide, de comun acord cu țările terțe în cauză, să efectueze verificări la urcarea resortisanților țărilor terțe în tren, într-unul din modulele următoare:

- în gările din țările terțe din care se urcă persoanele respective în tren;
- în gările în care coboară persoanele respective și care se află pe teritoriul statelor membre;
- la bordul trenului, în timpul călătoriei, între gările situate pe teritoriul statelor membre, în măsura în care persoanele respective au rămas în tren în gara sau gările precedente.

1.2.3. În cazul în care operatorul de transport feroviar are posibilitatea ca, pentru trenurile de mare viteză provenind din țări terțe și care fac mai multe opriri pe teritoriul statelor membre, să îmbarce pasageri pentru restul traseului situat exclusiv pe teritoriul statelor membre, respectivii pasageri fac obiectul unor verificări de intrare, fie la bordul trenului, fie în gara de destinație, cu excepția cazului în care au fost efectuate verificări în conformitate cu punctul 1.2.1 sau cu punctul 1.2.2 prima liniuță.

Persoanele care doresc să ia trenul exclusiv pentru partea care rămâne din traseu, situată pe teritoriul statelor membre, trebuie să fie informate înainte de plecare, în mod clar, că vor face obiectul unor verificări de intrare în timpul călătoriei sau în gara de destinație.

- 1.2.4. În direcția inversă, persoanele de la bordul trenului fac obiectul unor verificări la ieșire urmându-se o procedură similară.
- 1.2.5. Polițistul de frontieră poate ordona ca spațiile goale din vagoane să fie inspectate, în cazul în care este necesar, cu asistența șefului de tren, pentru a se asigura că persoanele sau obiectele care fac obiectul verificării nu s-au ascuns în respectivele spații.
- 1.2.6. În cazul în care există motive să se considere că persoanele semnalate sau suspectate de comiterea unei infracțiuni sau resortisanți ai unor țări terțe care au intenția de a intra ilegal se ascund în tren, polițistul de frontieră, în cazul în care nu poate acționa în conformitate cu dispozițiile de drept intern, informează statele membre către teritoriul cărora sau pe teritoriul cărora circulă trenul.

2. Frontiere aeriene

2.1. Proceduri cu privire la verificările din aeroporturile internaționale

2.1.1. Autoritățile competente ale statelor membre veghează ca societatea aeroportuară să ia măsurile necesare în vederea separării fizice a fluxurilor de pasageri de la zborurile interne de fluxurile de pasageri de la alte zboruri. În acest sens, se amplasează infrastructuri corespunzătoare în toate aeroporturile internaționale.

2.1.2. Locul în care se efectuează verificări la frontieră se stabilește în conformitate cu următoarea procedură:

- (a) pasagerii zborurilor provenind dintr-o țară terță, care se îmbarcă pentru un zbor intern, fac obiectul verificărilor de intrare pe aeroportul de sosire al zborului dintr-o țară terță. Pasagerii unui zbor intern, care se îmbarcă pe un zbor cu destinația într-o țară terță (pasageri de transfer) fac obiectul verificărilor de ieșire pe aeroportul de plecare al ultimului zbor.
- (b) pentru zborurile cu proveniența sau destinația în țări terțe fără pasageri de transfer și zborurile cu escale multiple în aeroporturi ale statelor membre, fără schimbare de aeronavă:
 - (i) pasagerii zborurilor cu proveniența sau destinația în țări terțe, fără transfer anterior sau posterior pe teritoriul statelor membre, fac obiectul verificărilor de intrare pe aeroportul de intrare și al verificărilor de ieșire pe aeroportul de ieșire;
 - (ii) pasagerii zborurilor cu proveniența sau destinația în țări terțe cu escale multiple pe teritoriul statelor membre, fără schimbare de aeronavă (pasageri în tranzit) și cu condiția ca pasagerii să nu se poată îmbarca în aeronavă pe tronsonul situat pe teritoriul statelor membre, fac obiectul verificărilor de intrare pe aeroportul de destinație și al verificărilor de ieșire pe aeroportul de îmbarcare;
 - (iii) în cazul în care operatorul de transport aerian are posibilitatea ca, pentru zborurile cu proveniența dintr-o țară terță și care fac escale multiple pe teritoriul statelor membre, să poată îmbarca pasageri exclusiv pentru tronsonul care mai rămâne pe teritoriul respectiv, pasagerii în cauză fac obiectul verificărilor de ieșire pe aeroportul de îmbarcare și al verificărilor de intrare pe aeroportul de destinație.

Verificările asupra pasagerilor care, în timpul escalelor, se află deja la bord și nu s-au îmbarcat pe teritoriul statelor membre se efectuează în conformitate cu litera (b) punctul (ii). Procedura inversă se aplică zborurilor din această categorie, în cazul în care țara de destinație este o țară terță.

2.1.3. Verificările la frontieră nu se efectuează, în principiu, la bordul aeronavei sau în portul de îmbarcare, cu excepția cazului când acest lucru este justificat de o analiză a riscurilor legate de siguranța internă și de imigrația ilegală. Pentru a garanta că, la aeroporturile desemnate ca puncte de trecere a frontierei, persoanele fac obiectul verificărilor în conformitate cu dispozițiile articolelor 6-13, statele membre se asigură că autoritățile aeroportului iau măsurile necesare astfel încât circulația să fie direcționată către facilitățile rezervate verificărilor.

Statele membre se asigură că societatea aeroportuară ia toate măsurile necesare în vederea împiedicării accesului și părăsirii de către persoanele neautorizate a zonelor rezervate, de exemplu a zonei de tranzit. Verificările nu se efectuează, în principiu, în zona de tranzit, cu excepția cazului când acest lucru este justificat de o analiză a riscurilor legate de siguranța internă și de imigrația ilegală; verificările din respectiva zonă pot fi efectuate, în special, asupra persoanelor care fac obiectul obligativității de viză de tranzit aeroportuar, pentru a verifica dacă respectivele persoane dețin o astfel de viză.

- 2.1.4. Dacă, în caz de forță majoră, de pericol iminent sau pe baza instrucțiunilor autorităților, o aeronavă provenind dintr-o țară terță trebuie să aterizeze pe un teren care nu este punct de trecere a frontierei, respectiva aeronavă nu-și poate continua zborul decât după autorizarea primită de la polițiștii de frontieră sau de la autoritățile vamale. Acest lucru se aplică și în cazul unei aeronave cu proveniența dintr-o țară terță care aterizează fără autorizație. În orice eventualitate, dispozițiile articolelor 6-13 se aplică verificărilor asupra persoanelor de la bordul respectivei aeronave.
- 2.2. *Proceduri cu privire la verificările din aerodromuri*
- 2.2.1. Trebuie să se asigure că persoanele fac în mod egal obiectul verificărilor în conformitate cu dispozițiile articolelor 6-13 în aeroporturile care nu au statut de aeroport internațional în temeiul legislației interne în cauză („aerodromuri”), dar pentru care sunt autorizate zboruri cu proveniența sau cu destinația în țări terțe.
- 2.2.2. Prin derogare de la punctul 2.2.1, se poate renunța în aerodromuri la amplasarea structurilor destinate separării fizice a fluxurilor de pasageri pentru zborurile interne de cele pentru alte zboruri, fără a se aduce atingere dispozițiilor Regulamentului (CE) nr. 2320/2002 al Parlamentului European și al Consiliului din 16 decembrie 2002 de instituire a unor norme comune în domeniul siguranței aviației civile ⁽¹⁾. În afară de aceasta, în cazul în care volumul de trafic nu impune aceasta, nu este necesar ca polițiștii de frontieră să fie prezenți în permanență, în măsura în care se garantează că, în caz de necesitate, se poate trimite personal la fața locului în timp util.
- 2.2.3. În cazul în care prezența polițiștilor de frontieră nu este asigurată în permanență într-un aerodrom, administratorul aerodromului informează în prealabil polițiștii de frontieră cu privire la sosirea și plecarea aeronavelor cu proveniența sau destinația în țări terțe.
- 2.3. *Modalități de verificare a persoanelor din zborurile private*
- 2.3.1. În cazul zborurilor private cu proveniența sau destinația în țări terțe, comandatul de bord transmite, înainte de decolare, polițiștilor de frontieră din statul membru de destinație, și, după caz, din statele membre de primă intrare, o declarație generală conținând, în principal, planul de zbor în conformitate cu Anexa 2 la Convenția privind aviația civilă internațională și informații privind identitatea pasagerilor.
- 2.3.2. În cazul în care zborurile private provenite dintr-o țară terță și cu destinația într-un stat membru fac escală pe teritoriul altor state membre, autoritățile competente ale statului membru de intrare efectuează verificările la frontiere și aplică ștampila de intrare pe declarația generală menționată la punctul 2.3.1.
- 2.3.3. În cazul în care nu se poate stabili cu certitudine că un zbor are proveniența sau destinația exclusiv pe teritoriile statelor membre, fără aterizare pe teritoriul unei țări terțe, autoritățile competente efectuează verificările asupra persoanelor în aeroporturi și aerodromuri, în conformitate cu punctele 2.1. și 2.2.
- 2.3.4. Regimul de intrare și de ieșire a planoarelor, a aeronavelor foarte ușoare, a elicopterelor și a aeronavelor de fabricație artizanală, care nu permit decât parcurgerea unor distanțe scurte, precum și a baloanelor dirijabile, se stabilește de către legislația internă și, după caz, prin acordurile bilaterale.

3. **Frontiere maritime**

- 3.1. *Proceduri generale de verificări a traficului maritim*
- 3.1.1. Verificarea navelor se efectuează în portul de sosire sau de plecare, la bordul navei sau în zona prevăzută în acest scop, situată în imediata apropiere a navei. Cu toate acestea, în conformitate cu acordurile încheiate în materie, verificările pot fi efectuate, de asemenea, în cursul traversării sau la sosirea sau la plecarea navei, pe teritoriul unei țări terțe.
- Obiectivul verificărilor constă în asigurarea faptului că atât echipajul, cât și pasagerii îndeplinesc condițiile prevăzute la articolul 5, fără a se aduce atingere articolului 19 alineatul (1), litera (c).
- 3.1.2. Căpitanul navei sau, în cazul în care acest lucru nu este posibil, persoana fizică sau juridică care reprezintă armatorul în toate funcțiile legate de întreținerea navei (agent maritim), întocmește, în dublu exemplar, lista cu echipajul, și, după caz, lista pasagerilor. Cel mai târziu la sosirea în port, persoana respectivă transmite lista (listele) polițiștilor de frontieră. În cazul în care, din motive de forță majoră, respectivele liste nu pot fi transmise polițiștilor de frontieră, se transmite o copie postului de frontieră sau autorității maritime competente, care îl transmite de îndată polițiștilor de frontieră.
- 3.1.3. O copie a celor două liste, semnate corespunzător de polițistul de frontieră, se înmânează căpitanului navei care le prezintă, la cerere, în port.

⁽¹⁾ JO L 355, 30.12.2002, p. 1, regulament astfel cum a fost modificat ultima dată prin Regulamentul (CE) nr. 849/2004 (JO L 158, 30.4.2004, p. 1).

- 3.1.4. Căpitanul navei sau, în cazul în care acest lucru nu este posibil, agentul maritim, semnalează imediat autorității competente toate modificările privind componența echipajului sau numărul de pasageri.

În afară de aceasta, căpitanul comunică imediat autorităților competente și, dacă este posibil, înainte de intrarea navei în port, prezența la bord a pasagerilor clandestini. Pasagerii clandestini rămân sub responsabilitatea căpitanului navei.

- 3.1.5. Căpitanul navei informează polițiștii de frontieră despre plecarea navei în timp util și în conformitate cu dispozițiile în vigoare în portul în cauză. În cazul în care căpitanul nu este în măsură să informeze polițiștii de frontieră, trebuie să informeze autoritatea maritimă competentă. A doua copie a listei (listelor), completată și semnată în prealabil, se înmânează autorităților maritime sau polițiștilor de frontieră.

- 3.2. *Proceduri speciale de verificări ale anumitor tipuri de navigație maritimă*

Navele de croazieră

- 3.2.1. Căpitanul navei de croazieră sau, în cazul în care acest lucru nu este posibil, agentul maritim, transmite polițiștilor de frontieră itinerarul și programul croazierei cu cel puțin 24 de ore înainte de a părăsi portul de plecare și înaintea sosirii în fiecare port situat pe teritoriul statelor membre.

- 3.2.2. În cazul în care itinerarul navei de croazieră conține exclusiv porturi situate pe teritoriul statelor membre, prin derogare de la articolele 4 și 7, nu se efectuează nici o verificare la frontiere și nava de croazieră poate acostă în porturi care nu sunt puncte de trecere a frontierei.

Pe baza unei analize a riscurilor legate de siguranța internă și de imigrația ilegală, se pot efectua verificări asupra echipajului și pasagerilor respectivelor nave.

- 3.2.3. În cazul în care itinerarul navei de croazieră conține atât porturi situate pe teritoriul statelor membre, cât și porturi situate în țări terțe, prin derogare de la articolul 7, verificările la frontiere se efectuează după cum urmează:

- (a) în cazul în care nava de croazieră vine dintr-un port situat pe teritoriul unei țări terțe și efectuează prima escală într-un port situat pe teritoriul unui stat membru, echipajul și pasagerii fac obiectul verificărilor de intrare pe baza listelor nominale cu membrii echipajului și cu pasagerii menționate la punctul 3.2.4.

Pasagerii care coboară de pe navă fac obiectul verificărilor de intrare în conformitate cu articolul 7, cu excepția cazului în care o analizează a riscurilor legate de siguranța internă și de imigrația ilegală demonstrează că nu este necesară efectuarea respectivelor verificări;

- (b) în cazul în care nava de croazieră vine dintr-un port situat într-o țară terță și face din nou escală pe teritoriul unui stat membru, echipajul și pasagerii fac obiectul verificărilor de intrare pe baza listelor nominale cu membrii echipajului și cu pasagerii menționate la punctul 3.2.4, cu condiția ca listele respective să fi fost modificate după escala în portul precedent situat pe teritoriul unui stat membru.

Pasagerii care coboară de pe navă fac obiectul verificărilor de intrare în conformitate cu articolul 7, cu excepția cazului în care o analizează a riscurilor legate de siguranța internă și de imigrația ilegală demonstrează că nu este necesară efectuarea respectivelor verificări;

- (c) în cazul în care nava de croazieră vine dintr-un port situat într-un stat membru și face escală într-un astfel de port, pasagerii care coboară de pe navă fac obiectul verificărilor de intrare în conformitate cu articolul 7, în cazul în care o analizează a riscurilor legate de siguranța internă și de imigrația ilegală impune acest lucru;

- (d) în cazul în care nava de croazieră părăsește un port situat într-un stat membru și are ca destinație un port situat într-o țară terță, echipajul și pasagerii fac obiectul verificărilor de ieșire pe baza listelor nominale cu membrii echipajului și cu pasagerii.

În cazul în care o analizează a riscurilor legate de siguranța internă și de imigrația ilegală impune acest lucru, pasagerii care se îmbarcă fac obiectul verificărilor de ieșire în conformitate cu articolul 7;

- (e) în cazul în care o navă de croazieră părăsește un port situat într-un stat membru și are ca destinație un astfel de port, nu se efectuează nici o verificare de ieșire.

În baza unei analize a riscurilor legate de siguranța internă și de imigrația ilegală, se pot efectua verificări ale echipajului și pasagerilor respectivelor nave.

3.2.4. Listele nominale cu membrii echipajului și cu pasagerii trebuie să includă următoarele elemente:

- (a) numele și prenumele;
- (b) data nașterii;
- (c) cetățenia;
- (d) numărul și tipul documentului de călătorie și, după caz, numărul vizei.

Căpitanul navei de croazieră sau, în cazul în care acest lucru nu este posibil, agentul maritim, transmite polițiștilor de frontieră listele nominale cu cel puțin 24 de ore înainte de sosirea în fiecare port de pe teritoriul statelor membre sau, în cazul în care călătoria către port durează mai puțin de 24 de ore, imediat după încheierea îmbarcării în portul precedent.

Se aplică o ștampilă pe lista nominală în primul port de intrare pe teritoriul statelor membre sau ulterior, în cazul în care lista este modificată. Se ține seama de lista nominală în analiza riscurilor menționată la punctul 3.2.3.

Navigația de agrement

3.2.5. Prin derogare de la articolele 4 și 7, persoanele aflate la bordul navelor de agrement cu proveniența sau destinația într-un port situat într-un stat membru nu fac obiectul verificărilor la frontiere și pot intra într-un port care nu este punct de trecere a frontierei.

Cu toate acestea, în funcție de analiza riscurilor legate de imigrația ilegală și, în special în cazul în care coasta unei țări terțe este situată în imediata apropiere a teritoriului statului membru în cauză, se efectuează verificări asupra persoanelor și/sau percheziții ale navei de agrement.

3.2.6. Prin derogare de la articolul 4, o navă de agrement venind dintr-o țară terță poate, în mod excepțional, să intre într-un port care nu este punct de trecere a frontierei. În acest caz, persoanele aflate la bord informează autoritățile portuare în vederea autorizării intrării în port. Autoritățile portuare iau legătura cu autoritățile portului cel mai apropiat desemnat ca punct de trecere a frontierei în vederea semnalării sosirii navei. Declarația privind pasagerii se face prin depunerea la autoritățile portuare a listei persoanelor aflate la bord. Respectiva listă se pune la dispoziția polițiștilor de frontieră, cel mai târziu în momentul sosirii.

În același fel, în cazul în care din motive de forță majoră nava de agrement venind dintr-o țară terță trebuie să acosteze într-un alt port decât cel care este punct de trecere a frontierei, autoritățile portuare iau legătura cu autoritățile portului cel mai apropiat desemnat ca punct de trecere a frontierei în vederea semnalării prezenței navei respective.

3.2.7. Un document care conține toate caracteristicile navei și numele persoanelor care se află la bord trebuie să fie prezentat cu ocazia verificărilor. Un exemplar al documentului se înmânează autorităților porturilor de intrare și de ieșire. Atât timp cât nava rămâne în apele teritoriale ale unui stat membru, un exemplar din acest document trebuie să figureze printre documentele aflate la bord.

Pescuitul de coastă

3.2.8. Prin derogare de la articolele 4 și 7, echipajul navelor de pescuit de coastă care intră zilnic sau în interval de 36 de ore în portul de înmatriculare sau în orice alt port situat pe teritoriul statelor membre, fără a intra într-un port situat pe teritoriul unei țări terțe, nu face obiectul verificărilor sistematice. Cu toate acestea, în special în cazul în care coasta unei țări terțe este situată în imediata apropiere a teritoriului statului membru în cauză, se ia în considerare analiza riscurilor legate de imigrația ilegală în vederea determinării frecvenței verificărilor care trebuie efectuate. În funcție de aceste riscuri, se efectuează verificări asupra persoanelor și/sau percheziții ale navei.

3.2.9. Echipajul navelor de pescuit de coastă, care nu sunt înmatriculate într-un port situat pe teritoriul unui stat membru, face obiectul verificărilor în conformitate cu dispozițiile privind marinarii.

Căpitanul navei informează autoritățile competente cu privire la orice modificare a listei echipajului său și a eventualei prezențe a pasagerilor.

Legături prin nave feribot

- 3.2.10. Se vor efectua verificări asupra persoanelor aflate la bordul navelor feribot care efectuează curse spre porturi situate în țări terțe. Se aplică următoarele dispoziții:
- (a) în funcție de posibilități, statele membre amenajează culoare separate, în conformitate cu articolul 9;
 - (b) pasagerii pietoni trebuie să facă separat obiectul unor verificări;
 - (c) verificările asupra pasagerilor din vehicule se efectuează în timp ce aceștia se află în vehicul;
 - (d) pasagerii autocarelor trebuie tratați la fel ca pasagerii pietoni. Respectivii pasageri trebuie să coboare din autocar pentru a face obiectul verificărilor;
 - (e) verificările asupra șoferilor de camioane și asupra eventualilor însoțitori se efectuează în timp ce persoanele respective se află în vehicul. În principiu, aceste verificări se organizează separat de verificările celorlalți pasageri;
 - (f) pentru a garanta rapiditatea verificărilor, trebuie să se prevadă un număr suficient de posturi de control;
 - (g) mijloacele de transport utilizate de pasageri, și, după caz, încărcătura și alte obiecte transportate, fac obiectul perchezițiilor aleatorii, în special pentru a detecta imigrații ilegali;
 - (h) membrii echipajului navelor feribot sunt tratați la fel ca membrii echipajului navelor comerciale.

4. Navigația pe apele interne

- 4.1. Prin „navigație pe apele interne ce implică trecerea frontierelor externe” se înțelege utilizarea, în scopuri profesionale sau de agrement, a tuturor tipurilor de nave sau de ambarcațiuni de pe fluvii, râuri, canale și lacuri.
- 4.2. În ceea ce privește navele utilizate în scopuri profesionale, căpitanul și persoanele angajate la bord, care apar pe lista echipajului, precum și membrii familiei respectivelor persoane care locuiesc la bordul navei, sunt considerați membrii ai echipajului sau echivalenți.
- 4.3. Dispozițiile relevante ale punctelor 3.1 și 3.2 se aplică *mutatis mutandis* verificărilor în cadrul navigației pe apele interne.
-

ANEXA VII

Dispoziții speciale pentru anumite categorii de persoane**1. Șefi de stat**

Prin derogare de la articolul 5 și de la articolele 7-13, șefii de stat și membrii delegației acestora a căror sosire și plecare au fost anunțate oficial pe cale diplomatică polițiștilor de frontieră pot să nu facă obiectul verificărilor la frontieră.

2. Piloții aeronavelor și alți membri ai echipajului

2.1. Prin derogare de la articolul 5, titularii unui brevet de pilot sau ai unui certificat de membru al echipajului (*Crew Member Certificate*), prevăzute în Anexa 9 la Convenția privind aviația civilă internațională din 7 decembrie 1944, în exercitarea atribuțiilor și pe baza respectivelor documente, pot:

- (a) să se îmbarce sau să debarce în aeroportul de escală sau de destinație situat pe teritoriul unui stat membru;
- (b) să intre pe teritoriul localității aeroportului de escală sau de destinație situat pe teritoriul unui stat membru.
- (c) să se deplaseze prin orice mijloc de transport către un aeroport situat pe teritoriul unui stat membru pentru a se îmbarca pe o aeronavă care urmează să plece de pe respectivul aeroport.

În orice altă situație, trebuie îndeplinite cerințele prevăzute la articolul 5 alineatul (1).

2.2. Dispozițiile articolelor 6-13 se aplică verificărilor asupra echipajelor aeronavelor. În măsura posibilului, se efectuează cu prioritate verificările asupra echipajului aeronavelor. Mai precis, respectivele verificări au loc fie înainte de cele ale pasagerilor, fie în locuri special amenajate în acest scop. Prin derogare de la articolul 7, echipajul, aflat în cadrul exercitării atribuțiilor și cunoscut de personalul responsabil pentru controalele la frontiere, poate face obiectul numai a unor verificări aleatorii.

3. Marinarii

3.1. Prin derogare de la articolele 4 și 7, statele membre pot autoriza marinarii care dețin documente de identitate de marinari, eliberate în conformitate cu Convenția de la Geneva din 19 iunie 2003 (nr. 185), cu Convenția de la Londra din 9 aprilie 1965, precum și cu legislația internă aplicabilă, să intre pe teritoriul statelor membre și să coboare de pe navă în localitatea portului în care face escală nava sau în localitățile limitrofe, fără să se prezinte la un punct de trecere a frontierei, cu condiția să figureze pe lista echipajului navei de care aparțin, care a fost în prealabil verificată de autoritățile competente.

Cu toate acestea, în funcție de analiza riscurilor legate de siguranța internă și de imigrația ilegală, marinarii fac obiectul unei verificări efectuate de polițiștii de frontieră, înainte de a coborî de pe navă, în conformitate cu articolul 7.

În cazul în care un marinar reprezintă o amenințare pentru ordinea publică, siguranța internă sau sănătatea publică, i se poate refuza permisiunea de a coborî de pe navă.

3.2. Marinarii care intenționează să rămână în afara localităților situate în apropierea porturilor trebuie să îndeplinească condițiile de intrare pe teritoriul statelor membre, enunțate la articolul 5 alineatul (1).

4. Titularii pașapoartelor diplomatice, oficiale sau de serviciu, precum și membrii organizațiilor internaționale

4.1. Având în vedere privilegiile speciale sau imunitățile de care beneficiază titularii pașapoartelor diplomatice, oficiale sau de serviciu eliberate de țări terțe sau de guvernele lor recunoscute de statele membre, precum și titularii documentelor eliberate de organizațiile internaționale indicate la punctul 4.4, care călătoresc în interes de serviciu, aceștia pot avea prioritate în fața altor călători la verificările de la punctele de trecere a frontierei, chiar dacă pot face obiectul, când este cazul, obligației de a obține o viză.

Prin derogare de la articolul 5 alineatul (1), litera (c), titularii respectivelor permise nu sunt obligați să facă dovada deținerii unor mijloace suficiente de subsistență.

- 4.2. În cazul în care o persoană se prezintă la frontiera externă invocând privilegii, imunități și exonerări, polițistul de frontieră solicită ca respectiva persoană să facă dovada calității sale prin prezentarea documentelor corespunzătoare, în special certificate emise de statul acreditant sau prin prezentarea unui pașaport diplomatic sau printr-un alt mijloc. În cazul în care există îndoieli, polițistul de frontieră poate, în caz de urgență, să apeleze direct la Ministerul Afacerilor Externe.
- 4.3. Membrii acreditați ai misiunilor diplomatice și ai reprezentanțelor consulare și familiile lor pot intra pe teritoriul statelor membre prezentând documentul menționat la articolul 19 alineatul (2), însoțit de documentul care permite trecerea frontierei. În afară de aceasta, prin derogare de la articolul 13, polițiștii de frontieră nu au dreptul de a refuza intrarea pe teritoriul statelor membre a titularilor pașapoartelor diplomatice, oficiale sau de serviciu, fără să fi consultat în prealabil autoritățile naționale competente. Acest lucru este valabil și când persoana în cauză este semnalată în SIS.
- 4.4. Documentele eliberate de organizațiile internaționale în scopurile specificate la punctul 4.1 sunt, în special, următoarele:
- permis de liberă trecere al Națiunilor Unite, eliberat pentru personalul Națiunilor Unite și al agențiilor subordonate, în temeiul Convenției privind privilegiile și imunitățile instituțiilor specializate, adoptată la New York la 21 noiembrie 1947, de către Adunarea Generală a Națiunilor Unite;
 - permis de liberă trecere al Comunității Europene (CE);
 - permis de liberă trecere al Comunității Europene a Energiei Atomice (Euratom);
 - certificat de legitimare eliberat de Secretarul General al Consiliului Europei;
 - documente eliberate în virtutea articolului III alineatul (2) din Convenția dintre statele părți la Tratatul Atlanticului de Nord cu privire la statutul forțelor lor armate (cărți de identitate militare însoțite de un ordin de misiune, de o foaie de drum, de un ordin de misiune individual sau colectiv) și documente eliberate în cadrul Parteneriatului pentru Pace.

5. **Lucrători transfrontalieri**

- 5.1. Procedurile referitoare la verificările asupra lucrătorilor transfrontalieri sunt reglementate de dispozițiile generale privind controlul la frontiere, în special articolele 7 și 13.
- 5.2. Prin derogare de la articolul 7, lucrătorii transfrontalieri care sunt cunoscuți de polițiștii de frontieră întrucât trec frecvent frontiera pe la același punct de trecere al frontierei și care, în baza verificărilor inițiale, nu au fost semnalati nici în SIS, nici în bazele naționale de date, nu fac obiectul verificărilor decât în mod aleator, pentru a verifica dacă dețin un document valabil care îi autorizează să treacă frontiera și dacă îndeplinesc condițiile necesare pentru intrare. Inopinat și la intervale neregulate, respectivele persoane fac obiectul unor verificări amânunțite.
- 5.3. Dispozițiile punctului 5.2. pot fi extinse pentru alte categorii de persoane care traversează în mod regulat frontiera.

6. **Minorii**

- 6.1. Polițiștii de frontieră acordă o atenție deosebită minorilor, indiferent dacă aceștia călătoresc însoțiți sau nu. Minorii care trec frontiera externă fac obiectul aceluiași verificări la intrare și la ieșire precum adulții, în conformitate cu dispozițiile prezentului regulament.
- 6.2. În cazul în care minorii sunt însoțiți, polițistul de frontieră verifică existența autorității parentale a însoțitorilor asupra minorului, în special în cazul în care minorul nu este însoțit decât de un sigur adult și în cazul în care există motive întemeiate de suspiciune că respectivul minor a fost luat ilegal din custodia persoanei (persoanelor) care dețin în mod legal autoritatea parentală asupra sa. În acest din urmă caz, polițistul de frontieră efectuează o cercetare mai aprofundată în vederea descoperirii eventualelor incoerențe sau contradicții în informațiile date.
- 6.3. În cazul minorilor care călătoresc neînsoțiți, polițiștii de frontieră se asigură, printr-o verificare aprofundată a documentelor de călătorie și a altor documente, că minorii nu părăsesc teritoriul împotriva voinței persoanei (persoanelor) investite cu autoritatea parentală asupra lor.

ANEXA VIII

Indicarea statului

Logo-ul statului (Indicarea biroului)



(1)

ACCEPTAREA ELEMENTELOR DE PROBĂ PRIVIND RESPECTAREA CONDIȚIILOR PRIVIND DURATA ȘEDERII PE TERMEN SCURT ÎN CAZUL ÎN CARE DOCUMENTUL DE CĂLĂTORIE NU PREZINTĂ ȘTAMPILĂ DE INTRARE

La data de _____ la (ora) _____, la (locul) _____

în fața autorității subsemnate _____ s-a prezentat:

Nume _____ Prenume _____

Data nașterii _____ Locul nașterii _____ sex _____

Cetățenie _____ Cu domiciliul în _____

Tipul documentului de călătorie _____ număr _____

Eliberat de _____ la data de _____

Cu viza nr. _____ (după caz) eliberată de _____

Cu o durată de _____ zile pentru următoarele motive: _____

În temeiul elementelor de probă prezentate de persoana susmenționată privind durata șederii pe teritoriul statelor membre, se consideră că respectiva persoană a intrat pe teritoriul _____ (stat membru), la data de _____, prin punctul de trecere a frontierei _____

Date de contact pentru autoritatea subsemnată:

Tel.: _____

Fax: _____

E-mail: _____

O copie a prezentului document a fost înmănată persoanei în cauză.

Persoana în cauză

Funcționar responsabil
+ ștampilă

(1) Nu este necesar nici un simbol pentru Islanda și Norvegia.